Cyan Magenta Yellow Black

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

СЕРЕДА
23 червня
2004 року

№ 114 (3364)

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Президент України Леонід Кучма, Голова Верховної Ради Володимир Литвин, Київський міський голова Олександр Омельченко з нагоди Дня скорботи і вшанування пам'яті жертв війни в Україні поклали квіти до пам'ятника Невідомому солдату. В церемонії взяли також участь народні депутати, члени уряду, громадськість.

Учасники церемонії хвилиною мовчання вшанували пам'ять загиблих у Великій Вітчизняній війні.

ВІТАННЯ

Державним службовцям України

Щиро вітаю вас із Днем державної служби.

Самовіддана праця на благо держави й народу в усі часи вважалася винятково почесним і відповідальним обов'язком громадян. Започаткування професійного свята державних службовців стало визнанням тієї важливої ролі, яку відіграють органи державної влади, державна служба загалом у процесі побудови й утвердження суверенної, демократичної, соціальної і правової України.

Працювати в державних органах, забезпечувати виконання завдань і функцій держави — вкрай відповідальна справа, від якої залежить успіх політичних, економічних та соціальних перетворень у нашій країні, благополуччя людей, їх ставлення до влади.

Переконаний, успішному досягненню цих цілей сприятимуть ваш високий професіоналізм і сумлінна праця, моральна відповідальність перед суспільством і співвітчизниками.

Бажаю вам успіхів у формуванні й реалізації національної політики в ім'я України та її народу. Зичу вам і вашим родинам міцного здоров'я, добра і благополуччя, щастя та життєвих гараздів!

Голова Верховної Ради України
Володимир ЛИТВИН.

***

Державних службовців із професійним святом привітав Президент України Леонід Кучма. Він, зокрема, наголосив: суспільство покладає на державних службовців особливо відповідальні завдання, чекає від них глибокої компетентності, ініціативи й творчого ставлення до справи.

Переконаний, що ваші зусилля й надалі будуть спрямовані на побудову демократичного суспільства на засадах соціально орієнтованої ринкової економіки, забезпечення конституційних прав і свобод громадян, сталий розвиток країни, піднесення її авторитету на міжнародній арені.

***

Прем'єр-міністр Віктор Янукович також привітав державних службовців України з професійним святом.

Він зазначив, що з ініціативи уряду прийнято ряд нормативних актів, якими, зокрема, затверджено Концепцію адаптації інституту державної служби в Україні до стандартів Європейського союзу, Програму розвитку державної служби на 2005—2010 роки, спрямовані на забезпечення ефективності діяльності органів державної влади та розвиток професійної, ефективної і прозорої державної служби в Україні.

Усі ці перетворення спрямовані на те, щоб підняти авторитет державної служби, авторитет влади в цілому, забезпечити ефективне функціонування державного механізму, сталий економічний і соціальний розвиток країни, досягнення європейських стандартів рівня життя громадян.

ОФІЦІЙНО

Братислава підтримує євроінтеграційні плани Києва

Братислава підтримує євроінтеграційні наміри Києва і готова поділитися з ним власним досвідом. У цьому під час учорашньої зустрічі запевнив Голову ВР Володимира Литвина Прем'єр-міністр Словаччини Мікулаш Дзуринда.

Сторони висловилися за поглиблення міжпарламентського діалогу, як важливої складової двосторонніх відносин.

(Закінчення на 2-й стор.).

Моніторинговий комітет ПАРЄ про президентські вибори

Учора Моніторинговий комітет Парламентської асамблеї Ради Європи ухвалив заяву щодо майбутніх президентських виборів в Україні. «Вибори, які відбудуться 31 жовтня, є нагодою для України продемонструвати цілковиту повагу до принципів плюралістичної демократії, прав людини та верховенства права, — йдеться в документі. — Демократичні вибори, що заслуговують на довіру, могли б змінити наявні політичні тенденції в країні на протилежні й дати їй шанс міцніше закріпитися в сім'ї європейських демократій».

(Закінчення на 2-й стор.).

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

ЧИСЛЕННА АРМІЯ ПОРОДЖУЄ БІЛЬШЕ ПРОБЛЕМ

Ранкове засідання 22 червня

З інформацією про здійснення Кабінетом Міністрів конституційних повноважень у військовій галузі виступив Міністр оборони Євген Марчук. Збройні Сили України залишаються надзвичайно обтяжливими для економіки держави. За своєю чисельністю українське військо — на 13-му місці у світі, а за рівнем забезпечення в розрахунку на одного військовослужбовця — лише на 126-му.

Але з арифметикою, яку подає Кабінет Міністрів, незгодний голова Комітету Верховної Ради з питань безпеки і оборони Георгій Крючков. На його переконання, ми маємо найбільшу армію у світі після Росії і Туреччини і найбільше проблем. Протягом останніх років бюджет фінансування збройних сил не перевищував 60 відсотків від їх мінімальної потреби. Та й цей мізер використовують неефективно.

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

У НОМЕР

Ужгород має генплан

Він визначає основні напрями розбудови міста на наступні 25 років. А це і будівництво житла та соціально-культурних закладів, і розв'язання транспортної проблеми, і охорона довкілля тощо. Серед найближчих проектів — спорудження 110-квартирного житлового комплексу та забудова привокзальної площі. Конкурс на ведення цього будівництва виграла російська фірма «Конті». Інша компанія — ізраїльська фірма «СРМ», яка теж брала участь у конкурсі, зводитиме житловий і готельний комплекси міжнародного рівня в районі Боздоського парку, **повідомляє наш власний кореспондент Іван ГУДЗОВАТИЙ.**

На повноліття з повним гаманцем

На Рівненщині на кожну дитину-сироту та дитину, яка залишилася без батьківської опіки (а таких 1546 осіб) відкрито іменні банківські рахунки. На них переказуватимуть благодійні спонсорські внески підприємства, організації, приватні особи. На відміну від особових рахунків, відкритих для таких дітей в Ощадбанку і розпорядниками яких є їхні опікуни, цими накопичувальними вкладами розпоряджатимуться діти, коли досягнуть вісімнадцяти років. Відтак подібні грошові накопичення стануть доброю допомогою під час входження в самостійне життя, **повідомляє наш власний кореспондент Олександра ЮРКОВА.**

Хто має вуха — хай почує

Цими днями телефон начальника управління промисловості та підприємництва Львівської міської ради Романа Щеглюка — «гарячий». У деяких ЗМІ з'явилася інформація (з посиланням на його ім'я) про те, що у львівських маршрутках, мовляв, заборонено «крутити» російськомовні пісні.

Маємо справу із класичною «смаженою качкою», а саме: мовну проблему у Львові потрактовано з точністю до навпаки. Ще 2001 року було ухвалено розпорядження № 932 про акустичний режим у місті. Цим розпорядженням, зокрема, обмежено використання звуковідтворювальної апаратури в громадському транспорті. Розпорядження не виконано. У маршрутках лунає на повну силу «Наше радіо», яке транслює переважно російськомовні пісні. Про цю та інші проблеми Роман Щеглюк говорив із журналістами як член громадської комісії з питань дотримання мовного законодавства при міській раді. Мабуть, інформацію почули і витлумачили, хто як хотів. Питання мовного режиму у Львові найближчим часом буде розглянуто на сесіях Львівської міської та обласної рад, **повідомляє наш власний кореспондент Оксана ТЕЛЕНЧІ.**

Розбійний напад на депутата

У Херсоні побили депутата міськради Римму Цигульську.

Зловмисник біля входу в будинок вирвав із її рук сумочку і став бити, переламав ногу. Потерплу госпіталізовано, її чекає операція.

Римма Цигульська, член партії «Реформи і порядок», входить до фракції «Наша Україна», очолює ініціативну групу, що розпочала серед херсонців збір підписів за відставку міського голови Володимира Сальдо.

За словами лідера фракції Артема Кияновського, у відібраній нападником сумочці були списки місцевих жителів, які висловилися на підтримку вотуму недовіри голові Херсона, **повідомляє наш власний кореспондент Алла БРУСИЛОВА.**

БЛІЦОПИТУВАННЯ — ДНІПРОПЕТРОВСЬК

Що вас обурює?

Галина Піскун, медсестра стоматологічного кабінету:

— Нема змоги повноцінно відпочити та оздоровитися.

Борис Котляр, інженер-механік, винахідник і раціоналізатор:

— Нагороди, відзнаки та почесні звання дістаються не тим, хто їх заслуговує.

Євгенія Проценко, безробітна, за фахом — археолог:

— Неможливо влаштуватися на роботу, яка відповідала б власним уподобанням та знанням.

Михайло Сухенко, ветеран війни і праці:

— Молодь не шанує те, що було святим для нашого покоління, — перемогу у війні, трудові свята, славні традиції.

Андрій Логвинов, студент:

— Низька якість дешевих продуктів і одягу, що їх у змозі собі придбати.

Юрій Шеховцов, робітник металургійного заводу:

— Дискутуємо про 200—300 гривень мінімальної зарплати, коли треба тисячі дві гривень на місяць.

Записав
Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Коротко про важливе

Учора

■ До України з візитом прибула делегація Збройних сил Республіки Білорусь.

Сьогодні

■ У Києві відбудеться презентація нового літературно-художнього альманаху «Святий Володимир».

Різанина в центрі Лісабона

Трагічно закінчилося святкування перемоги англійців над командою Хорватії для одного з уболівальників англійської збірної. 27-річний футбольний фанат помер від ножового поранення після бійки в центрі Лісабона.

Як повідомляє португальське агентство «Луса», англійця було поранено близько 4-ї ранку неподалік від площі Россіо, де звичайно збираються англійські фани, й одразу відправлено до шпиталю Сан-Хосе, де він і помер. За підозрою в убивстві поліція нібито затримала громадянина України, котрий, як з'ясувалося, спробував пограбувати англійця.

У консульському відділі Посольства України в Португалії «ГУ» підтвердили лише сам факт цього інциденту, зауваживши, що громадянство затриманого, як і його причетність до вбивства, з'ясовуються. Нам повідомили, що, за неофіційною інформацією, це начебто українець, а офіційної версії на момент, коли верстався номер, ще не було.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Поверніть наших дітей з Іраку!

Під такими гаслами зранку сходилися на майдан Незалежності численні кияни. Активісти Всеукраїнського союзу жінок-трудівниць закликали вивести український миротворчий контингент з країни, «окупованої американцями і з якою ми не воюємо».

За чужі інтереси вже пролилася українська кров, матері оплакали втрату своїх дітей, горе їхнє неокупне. Про це нагадує і день, обраний для акції протесту, — 22 червня, коли в 1941-му на нашу Батьківщину віроломно напали гітлерівці, посіявши мільйони смертей в українських хатах, наголошували учасники мітингу.

Солідарно з жінками-трудівницями виступили представники Партії зелених, які пікетували Верховну Раду з вимогою негайного виведення українських військовиків з Іраку. А віруючі Української православної церкви, що пройшли хресним ходом від Києво-Печерської лаври до Софійського майдану, протестували проти експансії Заходу.

За десять років Міноборони України не за призначенням використало 349 млн. грн., призначених на оборонні програми, повідомляє Рахункова палата.

Братислава підтримує євроінтеграційні плани Києва

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

(Початок на 1-й стор.).

За словами прес-секретаря Голови ВР Ігоря Сторожука, співрозмовники відзначили наявність невикористаних резервів для співробітництва, зокрема в економіці, освіті й культурі. В. Литвин запевнив співрозмовника, що українські парламентарії зроблять усе необхідне для поглиблення двосторонньої співробітництва — для того, щоб воно відповідало поняттю «стратегічні відносини». Словацький прем'єр підкреслив, що з вступом його країни до ЄС «відкриваються нові можливості співробітництва з Україною, котра є для нас одним із пріоритетів».

Голова ВР розповів високому гостю про роботу українського парламенту і про його політичну поляризацію у зв'язку з початком передвиборної кампанії. Він висловив упевненість, що в Україні буде зроблено все необхідне для проведення в жовтні цього року демократичних і вільних президентських виборів.

Ганна ЛУКАНСЬКА.

Численна армія породжує більше проблем

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 22 червня

(Початок на 1-й стор.).

Більш як 90 відсотків бюджету, за словами Міністра оборони Євгена Марчука, витрачають на утримання військовослужбовців і погашення боргів минулих років. 47 тисяч військовослужбовців, звільнених у запас, залишаються без житла. Технічний стан озброєння та військової техніки можна охарактеризувати як критичний. Зростають видатки бюджету на ремонт техніки, яку використовують у миротворчих операціях. Переважна більшість технічно складних комплексів та зразки озброєння вичерпали свій ресурс за термінами експлуатації. Міністр оборони відповів на низку незручних запитань народних обранців з цього та інших приводів. Однак, за словами Євгена Марчука, бюджетне фінансування у 2003 році здійснено на 100 відсотків. Утім, народні депутати у виступах говорили про нецільове використання коштів, неефективні витрати та марнотратство. Верховна Рада прийняла постанову, якою визнала недостатньою роботу уряду щодо здійснення конституційних повноважень у сфері оборони.

А розпочався сесійний тиждень для народних депутатів з протестів під стінами Верховної Ради. Своє невдоволення змінами з Держбюджетом-2004 висловили виноградарі і винороби. Вони вважають, що підвищення ставок акцизного збору (з 0,25 грн. до 0, 92 грн. за літр на напівсолодкі та напівсухі вина та до 0,10 грн. за літр на вина з додаванням спирту та міцні) призведе до подорожчання продукції майже на 100 відсотків і до скорочення 200 тисяч робочих місць у галузі. Можна передбачити й інші негативні наслідки для виноробного ринку: засилля імпортної продукції, подальше зубожіння селян південних регіонів, для яких виноробство — традиційне джерело сімейних доходів. Подорожчає спиртне, але тостів навряд чи стане менше. А політичних заяв — і поготів, бо робота народних депутатів розпочалася зі спільної заяви фракцій «Наша Україна» і БЮТ щодо оприлюднення подробиць вбивства журналіста Георгія Гонгадзе, які наводилися останнім часом у зарубіжній пресі. Пролунала вимога заслухати Генерального прокурора Г. Васильєва про криміногенний стан у країні.

Сергій БОРИСЕНКО.

Моніторинговий комітет ПАРЄ про президентські вибори

(Початок на 1-й стор.).

У заяві відзначено, що інформація про «передвиборне довкілля» в Україні викликає стурбованість. У документі згадано, що асамблея в січні цього року закликала українське керівництво утриматися від антиконституційних кроків та дій і провести чесні та вільні президентські вибори у жовтні, інакше може бути оскаржено повноваження делегації Верховної Ради в ПАРЄ або ж поставлено під сумнів членство України в Раді Європи. «Комітет впевнений, що триваюча конституційна реформа повинна бути перенесена до завершення президентських виборів і вже тоді проведена демократично та прозоро, у чіткій відповідності з чинною Конституцією та беручи до уваги поради Венеціанської комісії, — йдеться в заяві. —Моніторинговий комітет вітатиме висновок Венеціанської комісії щодо того, чи процес внесення змін до Конституції України відповідає резолюціям асамблеї 1346 (2003) та 1364 (2004)».

Комітет закликав також до такого розслідування мукачівських подій, яке заслуговувало б на довіру, і неповторення таких інцидентів у майбутньому. Крім цього, у заяві висловлено деякі зауваження до кількох українських законодавчих актів, які обмежують свободу громадян на отримання інформації, наголошено на необхідності проведення у прямому ефірі теледебатів між кандидатами на посаду Президента, на потребі чіткішого визначення та поліпшення статусу спостерігачів, перегляду списку виборців і надання можливості проголосувати тим громадянам України, що проживають за кордоном. Комітет також знову закликав до призначення спеціального представника Генерального секретаря Ради Європи з допомоги українському керівництву у підготовці виборів.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Страсбург.

Політична реформа — запорука чесних виборів

З проханням підтримати політичну реформу до лідерів політичних партій, депутатських фракцій і груп та народних депутатів звернулася група провідних політологів України. У відкритому листі, підписаному директором Центру соціальних досліджень «Софія» Андрієм Єрмолаєвим, директором Інституту глобальних стратегій Вадимом Карасевим, доктором політичних наук, політологом Олександром Литвиненком та іншими, зазначається: «важливо, щоб згоди з основних питань вдалося досягти вже на нинішній сесії, а не восени. Щоб депутати вже тепер мали можливість вибору між двома погодженими проектами (№ 3207-1 та № 4180), а восени могли остаточно визначитися».

Крім того, політологи впевнені: внесення змін до Конституції зніме напруження навколо виборів глави держави, дасть змогу ввести виборчу кампанію у спокійніше русло. «Президентські вибори не повинні перетворитися на політичну війну. Реформа системи влади кардинально змінить стратегії учасників президентських перегонів», — **повідомляє інформагентство «Інтерфакс».**

Можливі міжнаціональні конфлікти необхідно передбачати і переборювати на законодавчому рівні

Дводенним семінаром у Харкові «Права людини в полієтнічному українському суспільстві в контексті сучасних європейських стандартів» завершився комплексний проект у рамках Спільної програми між Європейською комісією та Радою Європи щодо зміцнення демократичної стабільності та запобігання конфліктам в Україні. Семінар було організовано Інститутом законодавства Верховної Ради України, Комітетом ВР з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин, Асоціацією національно-культурних об'єднань, Академією правових наук та ще низкою державних і громадських організацій України і європейської спільноти. Експерти Ради Європи та ОБСЄ, народні депутати України, провідні вітчизняні правознавці, керівники органів місцевого самоврядування, а також представники національно-культурних товариств східного регіону країни протягом двох днів обмінювалися досвідом та визначали перспективи співробітництва громадських організацій національних меншин і органів місцевої влади щодо реалізації в багатонаціональному українському суспільстві європейських стандартів прав людини.

Центральне місце у роботі семінару займало обговорення законопроекту (нової редакції) «Про національні меншини в Україні». У контексті політичної та адміністративної реформи діалог влади та громадськості стосовно прав людини у багатонаціональному суспільстві має особливе значення, наголошували учасники зібрання. Саме тому є край важливим ще на етапі підготовки головного закону національних меншин проведення його всебічної експертизи щодо «адаптації» у законодавчих положеннях запитів та побажань «малих» народів України — під кутом зору правозастосування на місцях.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Сьогодні в Інгушетії оголошено триденний траур

За останніми даними, внаслідок учорашнього нічного вторгнення бойовиків до Інгушетії 46 осіб загинуло, до 200 поранено. А за даними сайта Інгушетія. ру, у результаті нападу бойовиків загинуло приблизно 70 осіб. Однак усі ці дані попередні, й цілком можливо, що кількість жертв збільшуватиметься.

Фото АП.

Про те, що загиблих набагато більше, свідчить розстановка сил між бойовиками та підрозділами правоохоронних органів, які оборонялися. За попередніми даними, близько 200 бойовиків одночасно напали з Чечні та Північної Осетії на 20 точок на території Інгушетії. Серед загиблих — виконувач обов'язків міністра внутрішніх справ Інгушетії Абукар Костоєв, прокурор Назрані Мухарбек Бузуртанов, прокурор Назранівського району Белан Озієв, слідчий з особливо важливих справ республіканської прокуратури Тимур Детогазов, 16 співробітників МВС республіки, 5 співробітників ФСБ Інгушетії, 2 співробітники прокуратури, 1 прикордонник і понад 10 місцевих жителів. Із 23 червня в Інгушетії оголошено триденний траур.

Напад було організовано лідером великого угруповання бойовиків Шамілем Басаєвим, а саму акцію здійснено за схвалення і підтримки Аслана Масхадова. Нещодавно він заявив, що не раз пропонував російській владі піти на переговори. Російська сторона у відповідь заявила, що на переговори з ним ніхто ніколи не піде, а Масхадов, мовляв, не може контролювати сили бойовиків, бо геть утратив контроль над ними. Через декілька днів після цього «обміну люб'язностями» сотні бойовиків напали на Інгушетію.

Яна СТАДІЛЬНА.

Економічний ефект

«Укрзалізниці» вигідніше співпрацювати з альтернативними постачальниками комплектуючих для залізничного транспорту

На початку цього року вітчизняні заводи, що виробляють комплектуючі для залізничного транспорту, підвищили ціни на свою продукцію. Так, ВАТ «М/к Азовсталь» підвищило ціну на рейки Р-65 на 33%, ВАТ «Нижньодніпровський трубопрокатний завод» на бандажі — в 3 рази, на колеса суцільнокатані — в 2,5 разу, ВАТ «Харківський підшипниковий завод» на підшипники — на 14%.

Щоб уникнути переплат, «Укрзалізниця» змушена була закупити продукцію виробництва ВАТ «Нижньотагільський металургійний комбінат» (Росія), ЗАТ «Степногорський підшипниковий завод» (Росія), румунської та американської компаній. З останньою домовлено про постачання експериментальної партії коліс суцільнокатаних.

Продукція альтернативних постачальників — більш якісна та приваблива за ціною. Економічний ефект від співпраці з ними на тепер становить 787 тисяч гривень. Передбачається, що до кінця року він становитиме близько 35 млн. грн.

Прес-центр «Укрзалізниці».

ВІДВАГА

Приборкувачі небезпеки

Командиру підрозділу пожежної частини Запорізького титаномагнієвого комбінату Павлу Повстяному вручено відзнаку МНС України «За відвагу в надзвичайній ситуації».

Перебуваючи на відпочинку після бойового чергування в селищі Богатирьово Вільнянського району Запорізької області, Павло Повстяний дізнався, що на сусідній вулиці в гуртожитку виникла пожежа. Горіла кімната на першому поверсі, але щільне задимлення поширилося вже на весь гуртожиток. Мешканці розповіли, що в кімнаті залишилася семимісячна дитина.

Павло відразу дав вказівку негайно викликати пожежних, швидку медичну допомогу і дільничного інспектора міліції, а сам, затуливши обличчя вологою хусткою, заліз через вікно до кімнати і почав розшукувати дитину. Знайшов її в дальньому кутку, накрив курткою і виніс на свіже повітря. До прибуття пожежних чоловік відрами з водою гасив полум'я.

Завдяки рішучим та сміливим діям Павла Повстяного вогонь не перекинувся на сусідні помешкання, пожежа була ліквідована, а маленький хлопчик після операції з пересадки шкіри залишився живий.

Олександр ВОРОТІЛОВ.

Запорізька область.

* * *

Тим часом майже третину вибухонебезпечних одиниць, які залишилися навколо місця недавніх трагічних подій в Новобогданівці, знешкодила група саперів Центру розмінування, що діє при військово-інженерному інституті в Кам'янці-Подільському на Хмельниччині. Щойно фахівці повернулися з гарячої точки, але їм на зміну заклад відправить ще 54 сапери, котрі нині проходять підготовку. Її рівень високо оцінено Міжнародним центром розмінування (Женева), який налагодив із кам'янець-подільським військово-інженерним обмін та навчання спеціалістів.

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

Міліцейські сліди перетоптує К.

Початок тижня позначився пожвавленням уваги до «справи Гонгадзе». По-перше, у впливовій британській газеті The Independent з'явився матеріал кореспондента радіо «Свобода» Аскольда Крушельницького, в якому автор стверджує вже начебто «пройдену тему»: викрадення Георгія зініціювало вище керівництво держави.

За словами Крушельницького, правоохоронці, які розслідували «справу Гонгадзе», поділилися з ним важливою інформацією про причетність високопоставлених працівників міліцейського відомства до смерті Гії. Вони навіть передали матеріали допитів співробітників «наружки», які підтверджують, що стеження за Георгієм проводили за наказом генерала Олексія Пукача, а саме розпорядження про «почесний супровід» журналіста надійшло від тодішнього міністра внутрішніх справ Юрія Кравченка. 16 вересня 2000 року остання бригада «наружки» передала викрадене Гію членам банди Киселя, які й убили жертву міліцейської «турботи».

По-друге, позавчора пресслужба Генеральної прокуратури повідомила, що слідство має власну версію трагічної загибелі журналіста. Вона, звичайно ж, розходиться з вищенаведеною на 90 градусів. Якийсь затриманий громадянин К. зізнався, що був безпосереднім виконавцем убивства Гонгадзе, і саме він власноруч відрізав йому голову. За даними прес-служби, цей «комунікабельний» громадянин К. раніше вже притягався до кримінальної відповідальності за кілька інших схожих за стилем убивств, кульмінацією яких було відрізання голови. Крім того, речник Генпрокурора Сергій Руденко рішуче спростував сенсації британської газети, запевнивши, що для таких звинувачень «немає жодних підстав», а сама «справа Гонгадзе» «активно розслідується». І цьому можна повірити хоча б з огляду на одкровення загадкового вбивці К...

По-третє, ці дві версії оперативно прокоментували у Службі безпеки України. Як передає «Інтерфакс» з посиланням на компетентне джерело, СБУ відпрацьовує усі версії зі «справи Гонгадзе»: і бандитські, і міліцейські.

Паралельно до цієї основної сюжетної лінії розгортається ще одна тема: загадкова загибель ватажка «банди перевертнів», автора відомих посмертних листів Ігоря Гончарова. Як пише «Індепендент», «Гончарову було введено ін'єкцію тіопенталу, що, на думку експертів, вірогідно, призвело до смерті». Нагадаю, раніше ГПУ рішуче «не вбачала підстав для таких тверджень», але, очевидно, якийсь потенційний громадянин К. чи Л. вплинув на «світогляд» слідчих, і вони погодилися, що автор листів «з того світу» якось дуже поспішно, «по-англійськи» розпрощався з життям. Принаймні пан Руденко стверджує, що Генпрокуратура ще 13 травня порушила карну справу за фактом «перевищення службових повноважень посадовими особами СІЗО... і спричинення зумисних тілесних ушкоджень, що призвели до смерті Гончарова». Щоправда, тілесні ушкодження ГПУ вбачає у спинальній травмі, а не в дірці від голки шприца.

Раптове виверження всіх цих фактів, звичайно, збиває з пантелику. Але не настільки, щоб не замислитися над такою «дрібницею»: чому людина, яка кілька разів «притягалася» за «милу звичку» відрізати голови, спокійно розгулювала на свободі, а не сиділа за гратами, як серійний убивця Онопрієнко, наприклад? Чи це вважається в нас дрібним хуліганством, щось на кшталт знятих шапок? Хто може повірити «зізнанням» К. після історії з донецьким бомжем Вередюком? Принаймні не автор цих рядків. Виходячи з власного досвіду, знаю, як правоохоронці можуть «підігнати» «випадкового зловмисника» до зізнання на безпеку журналіста. Головне — уточнити лише дату нападу, а «наркоман» чи «грабіжник» завжди знайдеться.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

ФОТОФАКТ

За інформацією газети «Financial Times», до 15 липня 2004 р. у рамках контракту з Пентагоном українські компанії поставлять в Ірак 1500 бронетранспортерів і 2000 джипів. Постачання триватиме до кінця вересня 2006 р. Загальна вартість контракту становить 259 млн. дол.

На знімку: сапери українського контингенту розглядають мінометну міну радянського виробництва, знайдену на складах колишньої армії Саддама Хусейна в провінції Васит в Іраку. Іракські війська десятиліттями оснащувалися радянською бойовою технікою і транспортними засобами.

Фото надано прес-службою Міноборони (УНІАН).

СПОРТ

Результати без коментарів

Футбол. Євро-2004. Фінальна частина. Перший раунд. Третій тур. 21 червня.

Група В. Хорватія—Англія. 2:4. Лісабон. «Луж». 57 047 глядачів. **Арбітр** — П'єрлуїджі Колліна (Італія). **Голи:** Ковач, 5, Тудор, 73 — Скоулз, 40, Руні, 45, 68, Лампард, 79.

Швейцарія—Франція. 1:3. Коїмбра. «Коїмбра Сіті». 28 111 глядачів. **Арбітр** — Любош Міхал (Словаччина). **Голи:** Фонлантен, 26 — Зідан, 20, Анрі, 76, 84.

Франція — 7, Англія — 6, Хорватія — 2, Швейцарія —1. **У чвертьфіналі збірна Франції зіграє зі збірною Греції (24 червня), Англія — з командою Португалії (25 червня).**

Виноградарі і винороби вважають, що підвищення ставок акцизного збору призведе до подорожчання продукції майже на 100 відсотків

Робоча сила старішає і виживає на присадибних ділянках

КОМЕНТАР

У нашій країні 22,5 мільйона громадян працездатного віку. Однак на благо вітчизняної економіки працюють аж ніяк не всі. В нехтуванні офіційним робочим процесом, напевно, можна назвати кілька головних мотивацій. По-перше, відсутність на вітчизняному ринку праці роботи за спеціальністю. По-друге, низький рівень оплати праці.

Вік кожного шостого економічно активного громадянина перевищив 50 років, а майже п'ять відсотків працездатного населення весь час працює за кордоном, стверджує науковий консультант Президента України Елла Лібанова.

Спостерігається старіння нації і відповідно робочого потенціалу. Сьогодні кожен 19-й трудівник країни сягнув пенсійного віку. Цей процес, за словами Лібанової, створює певні перешкоди для формування інноваційної стратегії, бо дуже складно для робочої сили такого похилого віку впроваджувати нові технології, змусити її перекваліфікуватися.

Майже два мільйони наших співгромадян постійно заробляють на життя за кордоном. З розширенням Євросоюзу, напевно, багато хто з них змушений буде повернутися на батьківщину і працевлаштовуватися тут. На думку експертів, це створить додатковий тиск на ринок праці, принаймні західних областей України.

Ще одна проблема вітчизняного трудового фронту — це диспропорція попиту та пропозиції вакансій. Є дефіцит у чорноробів і надлишок дипломованих фахівців. Нині вищі навчальні заклади готують дуже багато юристів і економістів. А на ринку праці

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

не вистачає технологів і інженерів.

Науковий консультант Президента України Елла Лібанова зазначає, що в країні протягом останніх двох років зросла зайнятість населення в особистому і підсобному господарствах, самозайнятість. За її словами, це дає змогу людям вижити, але це не той вид зайнятості, що може забезпечити належний рівень життя й економічне піднесення загалом.

Ольга ВАУЛІНА.

Свої в чужому краї

АКТУАЛЬНО

Чотири роки тому Генеральна Асамблея ООН ухвалила 20 червня відзначати як Всесвітній день біженців. З нагоди цієї події в більшості країн світу проходять різноманітні врочистості.

В Україні, де нині перебувають близько трьох тисяч людей зі статусом біженця, минула субота пройшла під гаслом: «Місце, яке називають домом». Адже, покинувши все, що було звичне і рідне, біженці сподіваються знайти на чужині новий дім. А тікати з батьківщини людей змушує страх переслідування через расову, релігійну, соціальну належність, політичні чи інші переконання. Такі люди, безперечно, потребують допомоги — соціальної, юридичної і насамперед моральної.

Цим у світі з 1950-го, а в Україні з 1994 року опікується Управління Верховного комісара ООН у справах біженців, яке допомогло більш як 50 мільйонам таких людей, за що отримало дві Нобелівські премії миру.

На столичному майдані Незалежності перед Музичною Академією відбулася вистава, яка навіть у негоду мала глядачів. Просто й правдиво, майже без слів діти показали, як звичне життя змінюється назавжди. А журналіст Сергій Котельніков (**знімок ліворуч**) відкрив фотовиставку «Крізь кордони», що запам'яталася насамперед очима людей, котрі тікають у невідомість. Відбулася і благодійна виставка-продаж товарів, виготовлених руками жінок-біженок. Якою буде доля біженця на чужині — важко вгадати, але відомо, що наша неупередженість та повага може народити в їхніх очах надію. А це — вже немало...

Анна БОЙКО.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Жива вода — безплатно і для всіх

ВІТЧИЗНЯНИЙ СТИЛЬ

Новий великий і зручний бювет мінеральної води відкрито навпроти готелю «Україна» під час офіційного старту курортного сезону в Євпаторії.

Цілющу воду подають з глибини 1200 метрів зі свердловини, розташованої на території пансіонату «Алмазний». Вона сприяє лікуванню найрізноманітніших захворювань: зокрема, печінки і жовчовивідних шляхів, гастриту, коліту, дискинезії кишечника, нирково-кам'яної хвороби, подагри, — засвідчують учені НДІ дитячої курортології і фізіотерапії. За хімічним складом мінеральна вода «Євпаторійська» належить до групи лікувально-столових вод типу «Боржомі», «Лужанська».

Її рекомендовано вживати 24—30 днів і повторити курс лікування через три місяці. Цілком достатньо двох таких курсів протягом року.

Міський голова Євпаторії Андрій Даниленко на презентації нового бювета наголосив, що всі мешканці й гості Національного дитячого курорту можуть брати цілющу воду безплатно.

А невдовзі поруч відкриють ще кілька бюветів мінеральної води. Цей додатковий лікувальний чинник обов'язково підвищить, як тут вважають, заповнюваність відомого курорту в міжсезоння.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Курорт для дітей

ТУРБОТА

1 червня, в День захисту дітей, на знаменитому бальнеофізіотерапевтичному курорті «Солоний лиман» відкриють дитяче відділення на 110 місць. Про цілющі лікувальні властивості підземних вод і озерних грязей знали ще з часів запорозьких козаків. Та й першу оздоровницю тут відкрили понад сто років тому. Але сучасний курорт, який не поступається, а за деякими показниками навіть і перевершує відомі курорти Криму, Кавказу, Західної України, Приазов'я та Росії, облаштували лише протягом останніх десяти років. Передбачається лікування й малолітніх дітей разом з матерями.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровська область.

Гарного відпочинку, хлопчики та дівчатка!

Група із 50 школярів виборчого округу народного депутата України, члена фракції «Регіони України» Ігоря Шкирі вирушила на канікули до центру відпочинку — клубу «Сирена», що в селищі Мелекине Донецької області. Цю можливість дітлахи отримали, перемігши в конкурсах акції «Молодь — за здоровий спосіб життя», що проходила під патронатом народного депутата. До групи включено також переможців предметних олімпіад і дітей, позбавлених батьківської опіки. Ігор Шкиря подякував дітям за старанне ставлення до навчання, за їх талант і побажав гарного відпочинку.

Оздоровлення та відпочинок для обдарованих і талановитих школярів округу народний депутат організує вже третій сезон поспіль. А загалом за благодійними путівками цього року відпочинуть 150 дітей округу.

Ліна КУЩ.

Фото Еріки ВЕЙС.

НАШІ ОЛІМПІЙЦІ

Так тримати, мамо!

Мало хто вірив, що багаторічний лідер збірної України з веслування на байдарках, учасниця двох Олімпіад вінничанка Ганна Балабанова вибореє заповітну путівку до Афін. У листопаді спортсменка вдруге стала матір'ю. А вже в грудні 2003-го (!) вирушила на збори готуватися до змагань на Кубок України.

Дві перемоги — на байдарці-одиночці і «двійці» (разом із землячкою Оленою Череватовою) — приємно здивували всіх. Після такого успіху на Кубку України Балабанову поновили у складі збірної, і вона взяла участь у чемпіонаті Європи. «Це був мій останній шанс потрапити на Олімпіаду в Афіни», — зізнається спортсменка. На байдарці-четвірці (крім двох згаданих вінничанок, киянки Семикіна й Осипенко) наші веслувальниці здобули перемогу і вибороли олімпійські ліцензії.

У Вінниці на спортсменок чекав сюрприз: за кошти місцевої влади для них придбано три сучасні байдарки.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

АКТУАЛЬНО

Знайшли крайніх

Прокуратура Луганська попередила порушення прав понад 390 дітей. Після її втручання не було закрито і перепрофільовано троє дитячих ясел-садків. Зокрема, керівництво державного підприємства «Луганський верстатобудівний завод» у квітні видало наказ про ліквідацію своїх двох дошкільних установ, що їх на той момент відвідувало 240 дітей. Рішення про передачу дитсадків у комунальну власність територіальної громади міста в установленому порядку прийнято не було. Так само діяла й адміністрація «Луганськкомуненерго». Зважаючи на те, що ці рішення було прийнято з грубим порушенням вимог Закону України «Про дошкільну освіту», прокурор обласного центру їх опротестував.

Алла АНТИПОВА.

Луганськ.

ЦІНИ ТА ЦІННОСТІ

Полохливий індекс

У травні інфляція (індекс споживчих цін) становила 0,7 відсотка. Усе вказує на те, що дефляційного літа в чистому вигляді, на яке сподівалися в уряді, не вийде. Більш докладно про це розмова з радником Нацбанку з питань макроекономіки ***Валерієм ЛИТВИЦЬКИМ.***

— Валерію Олексійовичу, не лише травень, а й узагалі другий квартал, м'яко кажучи, суперечать ціновим прогнозам...

— Ви маєте рацію. Очікуваного гальмування споживчих цін у квітні-травні не сталося. Запалювальний процес у системі цін, який розпочався ще в першому кварталі, отримав нове підживлення після зростання цін на бензин. Якщо пригадуєте, на 5—6-відсоткову інфляцію за підсумками року два місяці тому я ставив п'ятдесят на п'ятдесят. Тепер у ймовірність такого результату віриться дещо менше, оскільки травень засвідчив доволі низьку ефективність «пожежного реагування» на стрибки цін. Хоча, ймовірно, наслідки травневого секторального цінового шоку ми пожинатимемо пізніше, в червні. До речі, нафтопродуктів у загальному русі споживчих цін майже не видно, але вони мають здатність «переносити» інфляційну інфекцію через витрати на інші товари — і це непокоїть. Травень подарував ще один важливий урок. Стійкість цінової системи до зовнішніх шоків на внутрішньому ринку (згадайте, світове подорожчання вуглеводнів) після приватизації нафтопереробних заводів дещо перебільшена. Резерв нафтопродуктів не сформовано. Поточна реакція нагадувала минулорічну на зерновому ринку — від адміністрування до імпортних інтервенцій.

— Думається, ми не застраховані від таких струсів і в подальшому...

— Згоден. Можливі й нові поштовхи. Проте українська економіка перебуває в піковій фазі свого зростання. Тому вона переживе це цінове збудження середньої сили. Але резервна політика уряду має бути перебудована. Перманентні дисбаланси на чутливих для загального руху цін сегментах і продовольчого ринку, і сфери послуг природних монополій вимагають готовності до переважно ринкового реагування. Зовнішній ціновий шок був малопрогнозований, як і у випадку з зерном. Превентивні заходи не вживалися, інакше резервні фонди були б достатні. Та й стабілізувати ціни на ринку, як і за зернової кризи, розпочали невчасно. За це ми розплатимося деформацією цінового сценарію, який складався в перші чотири з половиною місяці року.

— Внутрішній ринок закритий для імпорту м'яса, яке подорожчало просто на очах...

— Це також свідчить про деяку недооцінку ймовірного секторального квазішоку на ринку м'яса та продуктів його переробки. І, повірте, не є результатом труднощів з прогнозуванням, бо дефіцит кормів легко було спрогнозувати, а ще легше — створити відповідні резерви. Мабудь, розраховують на природне поповнення кормової бази у другому півріччі. Але ж у першому — проти минулого року — ціни на м'ясо зросли. За цих умов відсутність імпорту означає, що протидії цін на м'ясо ще не створено. Це може призвести до того, що з бідами нашого тваринництва боротимуться громадяни за рахунок інфляційного податку.

— У першому кварталі зафіксовано унікальне 52-відсоткове зростання інвестицій в основний капітал. Схоже, оптові і роздрібні ціни зростатимуть і далі...

— Вірогідність інвестиційного підігріву цін стане менша, якщо погіршаться зовнішній і внутрішній попит. Почнеться тиск на скорочення виробництва і стабілізацію оптових цін. І ще. Маємо певну недооцінку антиінфляційної стерилізації ліквідності, породжену унікальними за обсягами купівлю валюти в лютому, квітні та травні. Економічне зростання не може цілком забезпечити таку природну стерилізацію. По-перше, стелі зростання майже досягнуто. По-друге, темп зростання попиту на гривню цього року дещо слабшає. Частина ліквідності експортерів переключається з інвестицій на споживання. А тим часом робота з такими стерилізаційними каналами, як вторинний ринок цінних паперів не задовольняє. Ресурс купівлі валюти переважно формується емісійними каналами НБУ. Здається, останніми поправками до бюджету закладено розуміння того, що слід посприяти ресурсу купівлі за рахунок дострокового погашення боргу. Адже це можна розцінити як неабиякий антиінфляційний захід.

— Ваші рекомендації для того, щоб все-таки обмежитися за підсумками року 5—6 відсотками інфляції...

— Слід бути готовим до того, щоб уже в червні задіяти інструменти монетарного стримування. Треба більш наполегливо і динамічно за наявних умов посилювати обмінний курс гривні до долара. Потрібно розширити дострокове погашення облігацій внутрішньої державної позики й оптимізувати процентні ставки «овернайт». Є потреба вдатися до подальшої модернізації обов'язкового резервування й заохотити комерційні банки до участі на ринку державних цінних паперів.

Записав Сергій ВЛАД.

ВІСТІ З ЧЕРКАЩИНИ

Був гуртожиток, тепер — комфортабельні квартири

У Смілі відсвяткували новосілля 50 родин військовослужбовців. Міська рада спільно з Міноборони України підійшла до розв'язання житлової проблеми нестандартно. Колишні робітничі гуртожитки тут перебудовують у будинки з комфортабельними 2—3-кімнатними квартирами. До того ж майбутні господарі можуть або самі на свій смак опоряджувати свої «апартаменти», або замовити дизайн у фірмі.

Перші новосели задоволені своїм житлом, тож облаштування квартир у колишніх гуртожитках вестиметься й далі.

«Пантера» жила в сільському ставку

Багато старожилів села Іскреного у Шполянському районі знали, що в місцевому водоймищі потонув у 1944 році німецький танк «Пантера».

І лише майже через 60 років воєнний трофей вдалося підняти на поверхню. Ентузіасти, які не побажали, щоб їхні прізвища фігурували в газеті, добряче попрацювали над «металевим чудовиськом». Роботу ускладнювала та обставина, що танк розірвало на кілька частин і витягувати їх з мулу було надзвичайно важко. Неушкодженим залишився тільки двигун.

У машині знайдено деякі речі танкістів. Представники Німеччини за номерним знаком танка з'ясовують імена членів екіпажу.

«Роксолана» з Христинівки

Народний драматичний театр з містечка Христинівка порадував мешканців райцентру прем'єрою. На сцені місцевого будинку культури самодіяльний режисер Олександр Обміняний поставив виставу «Роксолана». Сценарій за творами Загребельного та Назарука написала ветеран аматорського театрального мистецтва Катерина Собова.

Христинівці з ентузіазмом і великою цікавістю сприйняли нову роботу народного театру. Тепер прем'єру планують показати в сусідніх районах.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Катерина ВАЩУК: «Не боюся тиску з жодного боку»

— Пані Катерино, коли Володимир Литвин очолив НАПУ, ви сказали: нарешті це «багатостраждальне дитя», тобто аграрна партія, потрапило в надійні руки. Але так зазвичай кажуть про недолуге дитя…

— Ні, це дороге «дитя». Незважаючи на спротив і шалену критику з різних боків, Аграрна партія вистояла, розвивалась і боролась. Ми перехворіли всіма дитячими хворобами, але сьогодні тільки упереджена людина не хоче визнати, що аграрна партія — серйозна політична сила, яка має розгалужену структуру — майже 16 тисяч первинних організацій у кожному регіоні України.

— Кажуть, що ви були одним з основних прихильників того, щоб саме Володимир Литвин очолив НАПУ. І не раз розмовляли з цього приводу з Президентом. Загалом часто зустрічаєтеся з Леонідом Кучмою?

— Леонід Данилович мене приймає завжди, коли звертаюся з таким проханням. Наші зустрічі, як правило, присвячені проблемам в аграрному секторі України. Я не маю бізнесу, не боюся тиску з жодного боку і тому завжди можу казати правду, відстоюючи позиції селян. Щодо Володимира Михайловича — це не було узгодження кандидатури. Я сказала свою думку, а Леонід Данилович відповів, що це справа партії, але він підтримує.

Лідерство В. Литвина, на мій погляд, — це великий шанс для партії вирости, зайняти серйозну нішу в політичному спектрі й проявити себе на майбутніх парламентських виборах. Послідовність, стабільність В. Литвина як політика у відстоюванні інтересів народу, а не олігархічно-фінансових груп, додає йому авторитету серед простих людей. Володимир Михайлович — селянський син і йому дорогу килимом не стелив ніхто, його кар'єра — це його велика праця, розум, талант та порядність. З його приходом НАПУ розширює своє поле діяльності й перетворюється з галузевої на загальнонаціональну, справді народну партію, збільшується і фракція аграрників у парламенті. Адже переконана: справжнє відродження економіки України можливе лише тоді, коли потужно працюватиме аграрний сектор. Один селянин, даючи свою продукцію на ринок, створює 10 робочих місць у супутніх галузях економіки.

— Ви керували АПУ до 1999 року, стояли біля витоків створення фракції аграрників у ВР. Але потім вас дещо відтіснили від партійного керівництва. Це було викликано певними ідеологічними розбіжностями?

— Я йшла з посади лідера партії з єдиною думкою: нехай попробують її ростити сильніші чоловіки. Посаду лідера фракції залишила, бо перенесла тяжку операцію і потребувала лікування. Хоча справді маємо з Михайлом Гладієм різні погляди на ринок землі. В Україні бути ринку землі, але сьогодні ми ще не готові до цього. Селянин іще неконкурентоспроможний на ринку землі, бо не має грошей. Отже, землю купуватимуть лише багатії, Україну поділять між кількома землевласниками, а всі селяни знову стануть кріпаками. Цього не можна допустити. Тож допоки не прийнято таку законодавчу базу, яка випише всі правила ринку землі, захищатиме інтереси селянина, до тих пір відстоюватиму мораторій на продаж землі сільськогосподарського призначення. А яку посаду матиму в партії — для мене не найважливіше. Головне — бути чесною перед виборцями, тримати дане слово.

— Вас називають хрещеною матір'ю Земельного кодексу, який вам довелося захищати на парламентській трибуні буквально грудьми. Чи виправдав цей документ великі сподівання?

— На адресу Земельного кодексу лунає багато критики, але він свою роль виконав: законодавчо закріпив право власності селян на землю. Вдалося вберегти землю від розбазарювання, дати місцевим радам можливість нарівні з виконавчою владою визначати право власності, розподіл землі, продаж землі несільськогосподарського призначення. Якщо вдасться 2005 рік зробити роком села і закласти до аграрного бюджету не менш як 7 мільярдів гривень — це буде великий крок назустріч селянину. Як тільки дамо сигнал цінами, дешевими кредитами, страхуванням ризиків господарювання на селі, забезпечимо селянина недорогими технікою, паливно-мастильними матеріалами і міндобривами, буквально за рік-два зміниться і обличчя села та свідомість селянина. А буде забезпечений селянин — гарантуватиметься і продовольча безпека України, а це вже висока політика.

— І кілька особистих запитань. Ваш сват — ваш політичний опонент, лідер Компартії Петро Симоненко. Які у вас стосунки? Чи може через родинні зв'язки якось вплинути на позицію комуністів у парламенті?

— Петро Миколайович — дуже мудра і поміркована людина, чесний політик. Він ніколи, навіть заради добрих стосунків у родині, не змінить свою позицію. Ми часто дискутуємо, але на те й демократія: кожен має право на власну думку. На щастя, фракція комуністів, окрім Земельного кодексу, голосувала майже за всі закони, які захищали інтереси села.

— Ви завжди маєте дуже елегантний вигляд. Де купуєте собі одяг, як стежите за формою? Правда, що зробили пластичну операцію?

— Я не актриса, щоб так уболівати за юне обличчя. Усі мої зморшки при мені — це хвороби, смерть батьків, родинні, житейські і політичні проблеми. А елегантність і форма, як ви кажете, з'явилися від нещастя: я схудла після хвороби, і це пішло на користь зовні, та почуваю себе добре. Одяг здебільшого купую в Україні, віддаю перевагу класичному стилю. Завжди стежу за зовнішнім виглядом, адже представляю у політиці українське жіноцтво, а це велика честь і відповідальність.

Юліана ШЕВЧУК.

Із досьє «ГУ»

ВАЩУК Катерина Тимофіївна. Народний депутат України за списком блоку «За єдину Україну» під номером три. Депутат трьох останніх скликань парламенту. Народилася в селі Вербень на Рівненщині. Має дві вищі освіти — за фахом історія та економіка, облік і аудит. До обрання в парламент керувала колгоспом ім. XXV з'їзду КПРС, агрофірмою «Колос» на Волині. Удостоєна багатьох державних нагород. Член Народної аграрної партії України та її депутатської фракції, Комітету ВР з питань фінансів і банківської діяльності. Має двох дітей та трьох онуків. Захоплення — література, вишивання, квітникарство.

Вітання

Комсомольці всіх поколінь, молоді громадяни України, прийміть щирі вітання з 85-річчям Ленінської Комуністичної Спілки Молоді України, організації, яка була і залишається авангардом української молоді, й у мирні часи, й у вогняні роки Великої Вітчизняної війни розділила всі випробування зі своїм народом.

Визнанням значного внеску ЛКСМУ в розвиток української держави є прийняття Постанови Верховної Ради України «Про 85-річчя ЛКСМУ та посилення ролі молодіжних громадських організацій у виховній роботі з молоддю», якою передбачено святкування ювілею ЛКСМУ. Передача комсомольського досвіду виховання молоді сучасному молодіжному руху є запорукою його подальшого розвитку, становлення і розквіту української держави.

Від усієї душі бажаю молодим громадянам України і комсомольцям усіх поколінь творчої наснаги, міцного здоров'я, невгасної енергії, життєвого оптимізму.

Катерина САМОЙЛИК,
голова Комітету з питань молодіжної політики, фізичної культури, спорту і туризму.

Відроджується розкуте, свіже, соковите

Завершився заключний, третій, етап Всеукраїнського конкурсу серед учнів загальноосвітніх та позашкільних навчальних закладів на кращий літературний твір «Вірю в майбутнє твоє, Україно!». У творчих змаганнях учнівської молоді, які ось уже шостий рік поспіль проводить Фонд інтелектуальної співпраці «Україна—XXI століття» разом з Міністерством освіти і науки України, нинішнього року взяло участь близько 15 тисяч школярів — від другокласників до випускників. У фіналі журі на чолі з відомим письменником і журналістом Петром Перебийносом розглянуло понад 1300 конкурсних робіт юних поетів, прозаїків та публіцистів. 65 із них стали переможцями.

За словами ініціатора конкурсу — голови ради Фонду інтелектуальної співпраці «Україна—XXI століття», народного депутата України Богдана Губського, «нинішнє свято юних талантів яскраво засвідчило: народжується справді новітнє українське мистецьке слово — розкуте, свіже, соковите». Утвердитися поетам-початківцям, прозаїкам, публіцистам на рідних чорноземах допоможе фонд, — для початку видавши їхні твори колективним збірником. Крім того, переможців та їхніх вчителів-наставників відзначать дипломами та цінними подарунками. А найобдарованіші серед випускників шкіл отримають рекомендації для вступу до вищих навчальних закладів без іспитів — на правах переможців Всеукраїнської універсіади «Інтелектуал—XXI століття».

Прес-служба фонду «Україна-XXI століття».

ОФІЦІЙНО

Постанова Верховної Ради України

Про створення територіальних представництв Рахункової палати

З метою підвищення ефективності використання коштів Державного бюджету України, належного забезпечення здійснення Рахунковою палатою функцій контролю, покладених на неї Конституцією та законами України, Верховна Рада України **постановляє**:

1. Визнати за необхідне створення територіальних представництв Рахункової палати.
2. Кабінету Міністрів України забезпечити вирішення питань, пов'язаних із створенням територіальних представництв Рахункової палати.

Голова Верховної Ради України В. ЛИТВИН.

м. Київ, 15 червня 2004 року.
№ 1784-IV.

Постанова Верховної Ради України

Про призначення головних контролерів Рахункової палати

Відповідно до пункту 16 статті 85 Конституції України Верховна Рада України **постановляє**:

Призначити головними контролерами Рахункової палати на другий термін:

НЕВІДОМОГО Василя Івановича;
ІВАНЕНКА Юрія Вікторовича.

Голова Верховної Ради України В. ЛИТВИН.

м. Київ, 17 червня 2004 року.
№ 1795-IV.

Постанова Верховної Ради України

Про призначення членів Рахункової палати

Відповідно до пункту 16 статті 85 Конституції України Верховна Рада України **постановляє**:

Призначити членів Рахункової палати:

ПЕРШИНА Володимира Леонідовича — першим заступником Голови Рахункової палати;
ШУЛЕЖКО Марію Яківну — головним контролером Рахункової палати.

Голова Верховної Ради України В. ЛИТВИН.

м. Київ, 17 червня 2004 року.
№ 1796-IV.

РЕГІОН: ПОЛІТИЧНИЙ СПЕКТР

У нечесно зведеній споруді жити буде незатишно і соромно

Над Харковом безхмарне небо

Зовні Харківщина поки що політично спокійна. Втім, досвідченому виборцеві, напевно, помітно, що ця безтурботність відносна, як у тій старій пісні: тихо на кордоні, але не вірте цій тиші. Харків, як відомо, в Україні не перше місто, але й не друге. В усі періоди найрізноманітніших політичних кампаній столиця Слобожанщини відігравала дуже важливу роль у прийнятті принципових політичних рішень на всій території України. Різні політичні сили і нині роблять значні ставки на Харків. У Харкові достатня кількість сильних обласних партійних організацій пропризидентського спрямування, опозиційних, і їхні лідери не приховують, що на майбутніх виборах мають намір зіграти одну з головних партій у найважливішому політичному творі прийдешніх років.

Зрозуміло, «провінційна столиця» не в змозі чинити якийсь істотний політичний тиск на інші регіони, як це може зробити столиця фактична. Але через наявність значного інтелектуального, промислового та й політичного потенціалу її голос у загальній виборчій оді, без сумніву, буде звучати особливо і помітно. Цілком очевидно, що ліві сили на Харківщині на майбутніх президентських виборах, швидше за все, не вовтузитимуть одне з одним за виборчі голоси, а намагатимуться виступити єдиним фронтом, чим можуть подати приклад для наслідування іншим, менш згуртованим у лівому русі регіонам. І жодного вже сумніву не викликає той прогноз, що пропрезидентські партії до початку виборчої кампанії зроблять остаточне переформування своїх «бойових порядків» і спрямують на виборця таку злагоджену політичну машину, якої він ще не бачив.

Якщо опозиція в краї різношерстна і незахищена від вірусу вождізму, то партії влади, напевно, більше дотримуються військового статуту, ніж партійного. Майже всі населені пункти області «віддають перевагу» Народно-демократичній партії. У її лавах практично всі номенклатурні працівники, службовці багатьох установ і організацій, перебування яких на тих чи тих посадах, так чи інакше, залежить від думки можновладців. Крім того, чинна влада щільно оточена партіями-сателітами, здатними витримати будь-який натиск опозиції і не дозволити очорнити її бойовий авангард.

Сьогодні близько семи реально діючих, могутніх, впливових, чітко структурованих політичних організацій, насамперед НДП, Партія регіонів, СДПУ(о), Партія промисловців і підприємців, Трудова Україна, Аграрна партія, «Жінки за майбутнє», готові довести свою прихильність ідеалам чинної влади і боротися за них на політичних барикадах до переможного кінця. В даний час у кожної з них від 40 до 10 тисяч «бойових багнетів». Безперечно, що в пік виборчої кампанії до їхніх лав буде введено ще й додаткові, свіжі, сили.

Тоді як, наприклад, Народний рух України володіє в області лише «сотнею слабеньких клинків». Не набагато більший вплив мають на населення й інші карликові партії. Виборчу платівку комуністів і соціалістів теж уже доволі вивчено. Шанобливо поводитися чинній владі доводиться лише з блоком «Наша Україна» В. Ющенка. Мабуть, не випадково в період пробного скандального агітпробігу «нашоукраїнців» східними областями України восени минулого року в Харкові жодних ексцесів не сталося. Віктора Ющенка по-тихому прийняли батьки міста і, напевно, він знайшов з ними спільну мову. Тож не виключено, що вся ця політична міць у період генеральних змагань може виявитися лише бутафорією провладної міці в її нинішньому уявленні, а то й зовсім троянським конем супротивника в нібито власному політичному таборі. Таке в політиці трапляється досить часто, а надто в українській.

Досить згадати, як недавні партократи мистецьки перефарбовувалися в демократів і як спритно визначали свою політичну приналежність залежно від того, які вітри дули з печерських пагорбів.

Кому конверт, а кому — й горілка

Ну а поки що лідери політичних партій прагнуть сподобатися майбутнім попутникам і союзникам, а декому відкрити і кредитну лінію за публічну симпатію. Журналістів, приміром, у переддень недавнього професійного свята партійні бонзи запрошували на задушевну бесіду до затишних ресторанчиків, деякі з них навіть не соромилися привселюдно тикати в руки борзописців конверти з асигнаціями, напевно, припускаючи, що це аванс на майбутнє. Для залучення активу простішого статусу теж, напевно, уже припасено за дешево і прострочені консерви, і такі необхідні людям похилого віку медикаменти, і найкращий сорокаградусний засіб для «вдумливого» прийняття рішення. Однак на першому місці в цьому арсеналі, як завжди, буде латання дір на дорогах, спорудження нових гілок газопроводу в глухі села, примазування власного «я» до інших будівництв і планів. Цього літа, наприклад, Харків відзначатиме своє 350-ліття. До ювілейної дати приурочено здавання нових станцій метро, кілька суспільно значимих будівель, ремонтують хоч трохи дороги, фарбують будинки, які не бачили малярської щітки десятиліттями. Тож підписуватися є під чим, тим паче, що кошти на всі ці «будови століття» знову ж вибивалися в офіційному Києві не без допомоги влади.

Слід зазначити і те, що за останні роки істотно підвищилася політична культура в політично завжди напруженому регіоні. Навесні непримиренні опоненти висаджували разом дерева, тепер от у дні ювілейних святкувань збираються запровадити мораторій на проведення політичних акцій. Може, і вийде.

Утім, президентські вибори для харківської політичної еліти — це лише проба сил. Як уже згадувалося вище, вона майже на всі сто готова до будь-якого розвитку сценарію і не сумніваюся, що її влаштує будь-який результат. «Незапланований», можливо, навіть більше, ніж плановий. Відомо ж бо, щоб виграти черговий бій із власною армією, на полі битви треба боротися на смерть. Щоб перемогти з ворожою — досить лише зрадити власне військо. Вчинок, ганебний у ратній справі в усіх народів і за всіх часів, у сучасній вітчизняній політкухні вважається справою цілком нормальною, повсякденною.

Сумно. По-моєму, так добротний дім не будують, називай його хоч європейським, хоч суто українським, тому що все одно жити в ньому буде незатишно і соромно.

P. S. Коли закінчував писати, біля мого будинку почалося ще одне «грандіозне будівництво». Шляховики асфальтували яму, до якої руки не доходили роками. Отже, незабаром вибори.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Фото автора з вікна власного будинку.

НА БУДОВАХ РОКУ

ПОСТ ГАЗЕТИ

Адреса третя: Блакитне паливо для Білого міста

Першу чергу газопроводу мають здати наприкінці серпня

Поки їдемо до крайньої точки, звідки бере початок газопровід-відгалуження (саме так його названо в офіційних документах), начальник управління капітального будівництва Білгород-Дністровського міськвиконкому Микола Сердюк розповідає про те, як вдалося «пробити» спорудження доленосного, без перебільшення, для міста об'єкта. Про необхідність газифікації Білого міста над Дністровським лиманом йшлося не одне десятиліття, та практичних кроків у цьому напрямку вочевидь бракувало. Їх уперше зробила команда нинішнього міського голови Миколи Чербаджі, активно підтримана головою Одеської облдержадміністрації Сергієм Гриневецьким та народним депутатом України від виборчого округу, до якого входить і Білгород-Дністровський, Миколою Шведенком. Трійка посприяла, щоб у короткі терміни було завершено проектування газопроводу, проведено державну експертизу проекту, а в лютому минулого року — й затвердження його Кабміном України. Однак залишалося найголовніше — визначитися із замовником та основним інвестором будівництва, адже самому місту з його бюджетом такий об'єкт був вочевидь непосильний. «Закрутилося» все після приїзду до міста влітку минулого року Президента України Леоніда Кучми. Замовником і головним інвестором стала НАК «Нафтогаз України», а генпідрядником — ЗАТ «Укренергомонтаж» (Київ). Невдовзі визначилися і з субпідрядними організаціями. Перша черга газопроводу має бути здана в експлуатацію вже наприкінці серпня цього року.

— Ми віримо в реальність такого терміну, — підсумував свою розповідь Микола Іванович. — У цьому, гадаю, переконаєтесь, ознайомившись з ходом будівництва, і ви...

Овідіопольська труба і далі по дну лиману

Крайня точка — початок газопроводу-відгалуження — одразу за райцентром Овідіополь. Там, де блакитне паливо по трубі підходить до газорозподільної станції цього селища. Відгалуження на Білгород-Дністровський в «овідіопольську трубу» вже врізано, прокладено навколо селища і нитку газопроводу завдовжки 13,5 кілометра, аж до спуску високенними кручами до лівого берега Дністровського лиману. То постаралися, перекриваючи всілякі нормативи проведення подібних робіт, майстри сімферопольського ЗАТ «Альфагазінвест» і київського ТОВ «Газобудівельна компанія».

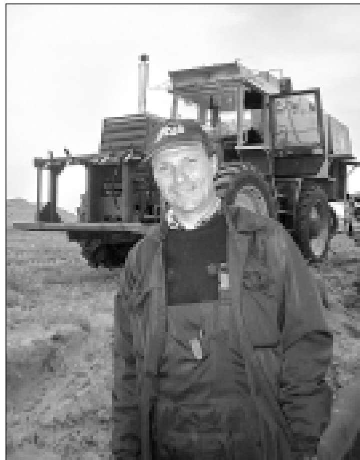
Коли їхали вдовж траси газопроводу, мимоволі звернув увагу на те, що ніде не зруйновано асфальтове покриття доволі пожвавленого автошляху з Одеси на задністровську курортну зону й Білгород-Дністровський, хоча в деяких місцях й прокладали труби під ним. Застосували, з'ясувалося, горизонтальне буріння, щоб і на мить не припиняти рух транспорту та не руйнувати шляху. Укладено в траншею труби загальною довжиною 1,8 кілометра й на протилежному правому березі лиману — від водного дзеркала до споруджуваної за містом ГРС. Отож на суші роботи в основному завершуються. Навіть ошатний будинок операторів, де передбачено помешкання для двох сімей, ось-ось буде готовий прийняти новоселів. До речі, і ГРС, і житловий будинок було доручено спорудити місцевому ПП «Миг-СП», яке успішно з цим справляється.

На будівництві газопроводу трудяться досвідчені, тямущі люди. 15 років виробничого стажу в Олега Ющика, котрий приїхав з Івано-Франківська, 22 роки працює Іван Чирак, який мешкає поблизу Львова, 17 років — Олександр Щукін з Миколаївської області.

Добре працює також машиніст трубоукладальної машини з Ізмаїла Степан Хаджиу.

Оператор зварювального агрегату Валерій Макаренко — з Білгорода-Дністровського. У нього могутня і дуже потрібна машина, яка подає електроенергію відразу на чотири зварювальні пости.

Труби готові до спуску на воду

А епіцентр будівництва сьогодні — прокладання газової траси через Дністровський лиман. Тут господарює київське ТОВ «Перший експедиційний загін спеціальних підводних та гідротехнічних робіт», що має у своєму розпорядженні повний набір необхідних наземних та плаваючих технічних засобів. На березі роботи йдуть без затримки, мов на заводському конвеєрі. Досвідчені зварники (у кожного не менш як 15-річний стаж за фахом) філігранним швом з'єднують труби, прикриваючи місця зварювання від дощу й вітру спеціальними наметами, у довжелезні дюкери (по 260 метрів кожен). Бездоганність кожного шва засвідчують лабораторія та випробування під високим тиском, що майже удвічі більший від того, яким він буде під час подавання газу. Обов'язкові операції — обробка поверхні труб піскоструминними автоматами, ізоляція найсучаснішими матеріалами. Зверху всього «одягають» на дюкер дерев'яну «сорочку», щоб під час стягування його з берега у водойму нічого не пошкодити.

— Труба під водою має надійно слугувати десятиліттями, — каже начальник дільниці експедиційного загону Валерій Іванчук. — Адже прокласти її по дну водойми не так просто.

Так, непросто. Адже на шляху підводної частини траси довжиною 5,3 кілометра всяке трапляється. Наткнулися он на скелі, які тільки й вдалося зруйнувати за допомогою динаміту. А підводну траншею доводиться рити не тільки по відносно рівному дну лиману, а й опускатися на кілька метрів нижче, там, де проходить поглиблений фарватер для суден, що прямують до причалів Білгород-Дністровського морського торговельного порту. Взимку роботи стримував льодовий панцир лиману, тепер нерідко перешкоджають штормові вітри з дощами. А кожен з 260-метрових дюкерів, відтранспортованих до місця укладання на плавучих бочках-понтонах, має лягти точно у підготовлену траншею абсолютно непошкодженим, утворивши ідеально пряму нитку газопроводу від одного берега лиману до другого.

Утім, на те вони й майстри — зварювальники, водолази, машиністи плавзасобів, робітники інших професій, щоб, переборюючи труднощі, робити свою справу і в строк, і бездоганно. На день, коли я побував на лимані, труби вже лягли в траншеї на половині підводної частини газопроводу.

— Темп, якого набрали будівельники, засвідчує, — каже Микола Сердюк, — що тижнів три, і через лиман трасу буде прокладено. Ну, а там з'єднаємо всі три частини газопроводу, підключимо апаратуру ГРС — і запалюй блакитний факел.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеська область.

Фото Володимира КРАМАРЕНКА.

КОМЕНТАР

Нитка життя для городян і туристів

Білгород-дністровський міський голова Микола ЧЕРБАДЖІ (на знімку):

— Якщо казати про газопровід високого тиску, то будівельники зі своїм завданням — введенням у дію першої його черги довжиною близько 21 кілометра й кошторисною вартістю майже 45 мільйонів гривень у другій половині серпня, можна не сумніватися, справляться. Потім буде ще й друга черга (проектування її завершується), що дасть змогу в кілька разів збільшити обсяги надходження блакитного палива й подати його не тільки на весь Білгород-Дністровський, а й газифікувати приморську курортну зону, десятки навколишніх сіл. Мета — зробити максимально можливе для того, щоб уже наступної зими якомога більше мешканців міста змогли реально скористатися перевагами організації побуту по-новому. Попереду — газифікація багатоповерхових будинків і приватного житлового сектору, забезпечення газом промислових підприємств і об'єктів бюджетної сфери. Розроблено схему газопостачання міста, виготовлено проектно-кошторисну документацію на будівництво внутрішньоміських мереж газопостачання і реконструкцію котельних для переведення їх на газ. Виготовлено і погоджено проекти відведення земельних ділянок під газорозподільчі мережі, спорудження яких розпочинається. Тут доречно зауважити, що не тільки всі проектно-пошукові роботи на внутрішньоміських мережах газопостачання, а й другої черги магістрального газопроводу ми поки що ведемо за рахунок міського бюджету, хоча сподіваємося і на участь районної адміністрації, Затоківської та Сергіївської селищних рад, які мають бути однаковою мірою з нами зацікавленими в будівництві другої черги газопроводу та суцільній газифікації нашого краю, що відкриє перед ним нові горизонти соціально-економічного розвитку.

Нині надто дорого обходиться обігрів жител через високу вартість рідкого і твердого палива. Очікується, витрати на це зменшаться майже удвічі. Набагато нижчою стане і собівартість продукції промислових підприємств, поліпшиться екологічна ситуація, комфортніше буде відпочивальнику на Чорноморському узбережжі.

Зачастять, переконаний, і зарубіжні туристи. У місто, засноване більш як 2500 років тому, вже тепер щороку приїздить понад 120 тисяч туристів. Їм хочеться торкнутися каменів античної Тири, оглянути товстелезні стіни й башти оповитої легендами середньовічної фортеці, численні унікальні храми минулих століть, інші пам'ятки історії та культури. Заманливо, безумовно, пройтися стежками, якими колись ходили письменники Олександр Пушкін, Адам Міцкевич, Іван Нечуй-Левицький, Леся Українка, Михайло Коцюбинський, Максим Горький, Валентин і Євген Катаєви, композитор Микола Лисенко, корифеї сцени Іван Карпенко-Карий, Панас Саксаганський, Микола Садовський, Марко Кропивницький, інші знаменитості.

Програма розвитку туристичної галузі на 2004—2010 роки сприяє встановлення дружніх міжнародних зв'язків, зокрема — з містами і районами Польщі й Туреччини, звідки очікуємо інвестиції.

На початку нинішнього року Кабмін України, за дорученням Леоніда Кучми, затвердив «Комплексну програму реставрації і використання Аккерманської фортеці в м. Білгороді-Дністровському», на реалізацію якої з різних джерел фінансування передбачено виділити понад 84 мільйони гривень. Усе це, в поєднанні з газифікацією, надасть, безумовно, нашому місту, краю нового дихання та інтенсивного розвитку.

«Ціни скачуть, немов скажені козли в чужому городі...»

РАКУРС

Чергове «ощасливлення» сумчан цінами розпочалося ще наприкінці минулої зими. До того ж, як водиться останнім часом, усупереч клятвеним запевненням обласної влади. Остання ледь не з середини минулого року почала справно бити себе в груди, «заспокоюючи» населення, що спроможна стримати подорожчання хліба принаймні до наступного врожаю. Люди вірили. Ще б пак, адже під час минулорічних жнив місцева агробіржа скуповувала в селян зерно за цінами, на 30—40(!) відсотків менше, ніж у сусідніх регіонах. Для упокорення «хитрунів» на багатьох шляхах області жнивної пори чатували пересувні пости ДАІ. Вони безапеляційно завертали зернові автопоїлки, які в обхід розпорядження облдержадміністрації намагалися збути хліб нового врожаю за вищими цінами на стороні... Кілька «неслухів», яким усе-таки вдалося прорватися з зерном через міліцейські кордони, під різними приводами навіть були тимчасово «ізольовані» від суспільства.

Утім подорожчання й справді не сталося. Замість нього відбувся шалений стрибок цін на хлібобулочні вироби. Так, ціни на буханець найпопулярнішого у переважної більшості населення області «Дарницького» і нарізаний батон «сказилися» відразу на 40 відсотків, на дорожчі вироби — ще більше. І Сумщина попри запевнення обласних «оракулів», знову була ледь не попереду планети всієї. Спроба влади хоч якось стабілізувати ситуацію виявилася марною. І тоді вона «скромно» зізналася, мовляв, за ринкових відносин (ішлося, певно, про початок чергової загальнодержавної обдиралівки. — **Авт.**) це неможливо. А відтак розпочалася ланцюгова реакція: за якийсь тиждень-два після збільшення цін на хліб на 20—40 відсотків подорожчали молочні і ковбасні вироби.

Нарешті черга дійшла й до нафтопродуктів, до того ж, як і в попередні роки, «подарунок» приготували саме в розпал весняно-польових робіт. Селяни Сумщини в паніці. Протягом року дизельне пальне подорожчало майже вдвічі. До цього й так більшість із них через відсутність власних оборотних коштів перебивалися з хліба на воду: щоб відсіятися, полагодити техніку, придбати посівний матеріал, гербіциди тощо, знову змушені були йти на поклін переважно до переробників. Ті, звісно, не відмовляли, авансували, але на власних умовах. Щоб восени, як це повторюється з року в рік, три шкури здерти з них за свою «благодійність». І ось новий сюрприз» — за якихось два місяці друге подорожчання. Тож щоб хоч якось доладувати ниву, в аграріїв є один вихід — порушувати технології обробітку посівів.

«Це «спрощення», — в один голос запевняють аграрії разом з працівниками головного управління сільського господарства і продовольства Сумської облдержадміністрації, — на фініші призведе до таких втрат, такого недобору врожаю — мало не здасться».

...Що, в свою чергу, стовідсотково прогнозуючи наступне осіннє подорожчання «горючки», спровокує нове розкручування цін, передусім на продовольчі товари.

— Ціни скачуть, немов скажені козли в чужому городі, геть витоптуючи наші останні надії, — висловив думку всіх своїх односельців житель села Галушки Лебединського району пенсіонер-механізатор Іван Зубко. Тим часом уряд уже безсоромно співає собі осанну за майбутнє підвищення пенсій. Ніби й невтямки «співакам», що всю їхню хвалену «надбавку» давно з'їла цьогорічна інфляція. Саме завдячуючи ніжній, трепетній і волелюбній «турботі» держави про селян, наші Галушки за останні десять років із заможного села перетворилося на миршавий хутір, у якому в злиднях доживають віку три каліки. Так само «розквітає» й решта навколишніх сіл.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Владислав ЖМУРКОВ.

Сумська область.

ДІМ, який будує Ватаманюк

Ще років шість тому Чернівецький цегельний завод №3 дихав на ладан. Від безнадії із заводу почався відплив кваліфікованих кадрів, а тодішня продукція втрачала якість і попит. Проте, на відміну від багатьох інших підприємств, чернівецькій цегельні поталанило: знайшовся лідер, патріот рідного підприємства, котрий, як кажуть у футболі, взяв гру на себе, — Василь Ватаманюк. Сьогодні він — голова правління ВАТ «Чернівецький цегельний завод №3», а його підприємство — лідер галузі з багатомільйонними оборотами, що виробляє високогатункову продукцію, котра користується попитом не тільки на Буковині, а й у Києві, Криму, Одесі, Ужгороді та Румунії.

Тепер кабінет керівника підприємства, заслуженого будівельника України Василя Ватаманюка прикрашають десятки дипломів, грамот та відзнак від вищих посадовців держави, але основним досягненням він вважає свій колектив, який у першому півріччі виробив продукції на 440 відсотків більше, ніж торік, вже цього року реалізував 16 мільйонів 838 тисяч штук умовної цегли.

Підприємство швидко модернізується: завершують монтаж нової лінії, з якої сходитиме керамічний камінь європейських стандартів, швидко обладнують нову піч, бо сьогодні, на жаль, попит ще значно перевищує пропозицію. На чергу на придбання цього популярного в Україні будматеріалу записуються на місяць наперед, але й це не гарантує отримання цегли у замовлених обсягах. Найперше підприємство виконує великі контракти, як-то з столичною будівельною фірмою «Позняки», кримським «Титаном» чи румунами. Саме такі угоди дають цегельникам стабільність, дозволяють автоматизувати виробництво. Проте Василь Ватаманюк з розумінням ставиться до потреб місцевого забудовника, пам’ятаючи, що у важкі для ВАТ часи саме він допоміг звестися на ноги його виробництву, він є гарантом його стабільного майбутнього.

Звичайно, всіх цих здобутків годі було й очікувати без тієї кадрової і соціальної політики, що її голова ВАТ утвердив на підприємстві. Сьогодні середня зарплата у його колективі становить 727 гривень, у хлібосольній заводській їдальні всі працівники харчуються безплатно. Овочі, м’ясо, риба, цукор, борошно — все власне. Просто на території заводу в тепличному господарстві цілий рік буяють барвами свіжі помідори, огірки, зелень. Три роки тому заводчани вирішили взяти в оренду два колективні господарства на батьківщині Василя Ватаманюка у Новоселицькому районі — з полями, ставками, фермами. Що й казати, господарства були на межі занепаду, але вже за рік завдяки чітким діям далеких нібито від проблем села цегельників, завдяки жорсткій дисципліні та чесному розподілу за результатами праці села звелися з колін, а їхні міські колеги отримали на свій стіл свіжі високоякісні продукти. І головне, свої.

Особливо шанують в колективі ветеранів праці. Кожному пенсіонерові, хто пропрацював на заводі довгі роки, правління ВАТ «Чернівецький цегельний завод №3» щомісяця доплачує 200 гривень. Безплатно їм надає послуги заводська стоматологічна поліклініка.

А ще дуже тут поважають спорт. Голова правління ВАТ — затятий волейболіст, член збірної області з ветеранського волейболу, президент обласної федерації і начальник команди «Будівельник-Динамо», котра планує прорив у вищий дивізіон вітчизняного волейболу. Вже ведуть переговори з гравцями вищої ліги, вихідцями з Буковини. Фанат своєї справи, який підняв підприємство, безперечно, підніме буковинський волейбол.

Просто на центральному виробництві завершують оздоблювальні роботи у величезному, навіть величному заводському спортивному залі. Таким волейбольним майданчикам позаздрив би не один гравець вищої ліги. Тут, окрім заводських волейболістів, на сучасних тренажерах, на кортах займатимуться юні чернівчани — майбутня кадрова надія підприємства. Василь Ватаманюк на власному досвіді переконався, що все велике складається з маленьких цеглин. Дітлахи підшефних заводові сільських шкіл завдяки цьому кредо мають найкращі в області комп’ютерні класи.

Нинішні реалії змусили Василя Ананійовича брати активну участь у політичному та громадському житті області. Відомий меценат та доброчинець, він на минулих виборах до обласної ради виграв у своїх опонентів зі значним відривом і тепер керує комітетом в облраді, є симпатиком і керівником фракції Партії регіонів, бо, за його словами, вірить у відродження української провінції, у процвітання нашого села. А ще як людина, котра натерпілася за часів безвладдя, найважливішим досягненням сьогодення вважає стабільність як базовий елемент економічного зростання.

Сергій СУЛИМА.
Фото автора.

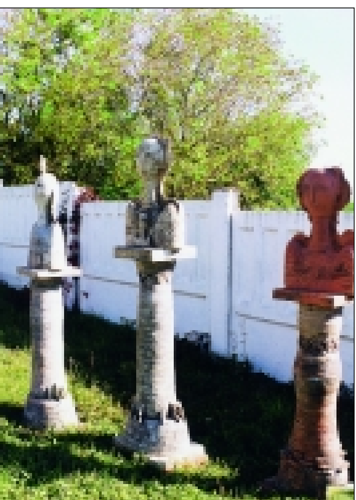

Танцювала глина у долонях...

Опішня — столиця українського гончарства. Її слава зростала на невтомній, копіткій праці талановитих і обдарованих людей, на творчих пошуках багатьох поколінь. Один із них — Гаврило Ничипорович Пошивайло. Цього року виповнилось 95 років від дня народження чудової людини, талановитого гончара, заслуженого майстра народної творчості України, члена Спілки художників України.
Гончарювати розпочав змалку — в батьківській хаті. Вчився у місцевій керамічній школі, працював в артілі, а згодом — на заводі «Художній керамік».

Його найліпшим порадником, помічником та вірним другом була дружина Євдокія Данилівна. Називали їх гончарним дуетом. Він — майстер гончарного круга, а вона — малювальниця від Бога. Завод став для подружжя другою домівкою. Все життя вони віддали праці на підприємстві. І вже перебуваючи на заслуженому відпочинку, майже щодня ходили туди...

Глина була сенсом усього життя Гаврила Ничипоровича. Коли він сідав за гончарний круг і той починав крутитися, все навколо немов зупинялося, дивлячись на те таїнство, що діється поруч. Руки майстра пестять, чаклують, заклинають святим рухом невеличку кульку нашої рідної землі — грудочку глини. Руки вміло просять у цієї часточки на крузі життя, злету, любові. Заспівала глина свою пісню, задихала... Зазвучала форма, образ. І здається, що в цю хвилину майстер народжує диво. Здається, що руки гончаря ніби виліплені з глини. Вони не старіють, а інколи дуже втомлюються і задумливо лягають на коліна, пригорнувшись одна до одної, щоб трішки відпочити. Руки відпочивають, а мозок сповнюється новими ідеями. Не раз Гаврило Ничипорович сідав за гончарний круг, який стояв поряд з ліжком, просто серед ночі і творив.

Він був універсальним майстром, що добре знав і вмів відтворити всі різновиди асортименту, принципи декорування місцевої кераміки. Саме Гаврило Ничипорович уперше на опішнянській землі розробив групові композиції на теми ярмарків, надавши їм виразної пластичності та гармонії. Милують око неперевершені композиції «На ярмарку», «Куми», «Солоха і Дяк», «Возний», «Біля криниці», «Троїсті музики», скульптури «Бандурист», «Т. Г. Шевченко», «Козачка», «Хата», «Левик», «Бик» та багато інших.

За своє життя гончар створив тисячі глиняних виробів. А за давньою опішнянською традицією твори гончаря мусили пройти через руки дружини-малювальниці. Саме вона надихала святковістю, уквітчувала різнобарв’ям чудову посудину чи скульптурну композицію. Євдокія Данилівна писала по сірій глині досконало і швидко. Ескізи розписів народжувалися миттєво. Як легко й невимушено з-під її руки лягали традиційні орнаменти — квіти, виноградна лоза, риби, птахи! Дуже раділа, коли її орнаменти копіювали. «Ото в людини немає свого, то хай бере у другого. Оце саджали малювати макітри за моїм малюнком, а я й радію, на душі стає якось світло, коли бачу, що мій орнамент подобається. То я і показую їм. Треба ж молоді у когось вчитись...»

Жоден Сорочинський ярмарок не обходився без Гаврила Ничипоровича та його дивовижних робіт. Збігалися до місця, де сидів гончар, люди, щоб подивитися на таїну творення глечика, макітри чи свистунця. Майстер тільки радів з того, що люди хочуть побачити, відчути своїми руками чарівний шматочок глини.

Але з роками здоров’я гончаря погіршувалося. За рік до відходу у вічність Гаврило Ничипорович виніс гончарний круг з кімнати, мовляв, той уже свого відкрутив. Але не було в містечку жодного майстра, який до останнього подиху не випускав би з рук «святу землицю». Після смерті чоловіка у 1991-му залишилася Євдокія Данилівна дуже самотньою, адже були вони з вісімнадцяти літ разом. І вважалися єдиним цілим, доповнювали одне одного. Тому й не жила господиня, а просто доживала ті три самотніх роки.

Домівка родини Пошивайлів завжди була відчинена для людей, тому і йшли вони туди, щоб відчути велику любов до глини, до високого мистецтва гончарювання. Євдокія Данилівна була закоханою в усе прекрасне і тонко його відчувала. Для домашнього музею відвела найбільшу і найсвітлішу кімнату, в якій дбайливо розвісила рушники, картини, найкращі вироби Гаврила Ничипоровича. Пізніше зібрання поповнювалося творами старшого сина Миколи, котрий пішов гончарними стопами батька. Музей для родини Пошивайлів був символом і способом збереження та примноження кращих набутків гончарства. І йшли до їхньої оселі численні екскурсії, закордонні делегації, щоб відчути дух прекрасного, який завжди присутній у дивовижному Храмі кераміки.

А своєму онукові Олесю Євдокія Данилівна заповіла створити в Опішні Музей гончарства. У 1999 році Національним музеєм-заповідником українського гончарства в Опішні на чолі з генеральним директором, доктором історичних наук, нині депутатом Полтавської обласної ради Олесем Пошивайлом і було засновано Меморіальний музей-садибу гончарської родини Пошивайлів, де недоторканними зберігаються речі побуту, що оточували цю родину протягом багатьох років.

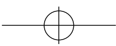
Твори кераміки родини Пошивайлів прикрашають багато музеїв нашої держави, а також близького та далекого зарубіжжя.

Любили й поважали Гаврила та Євдокію Пошивайлів односельці та гості селища. Усього було на їхньому шляху: і горя, і радості. Пережили революції, радянські економічні експерименти, репресії, зазнали тяжких років голодомору та війни. Та загалом прожили вони щасливо. І раді були тому, що виростили трьох синів, діждалися онуків та правнуків, а головне — залишили добру, невмирущу пам’ять.

Світлана ПРУГЛО,
співробітник інформаційної служби Національного музею-заповідника українського гончарства в Опішні.

«ЛІКАРНЯНИЙ ЛИСТОК»

— Здрастуйте, безплатний лікарю! — Здрастуйте, безнадійно хворий!

ІСТОРІЯ ХВОРОБИ

Несолодке буття

Дням вітчизняному інсуліновому заводу «Індар» виповнилося п'ять років. Це третє підприємство в Європі (після Німеччини і Данії), що спеціалізується на повному циклі виробництва цукрознижувальних препаратів. У асортименті «Індару» 29 найменувань інсулінів.

До введення в дію заводу забезпеченість інсуліном хворих на цукровий діабет була на рівні 22 відсотків, що спричинило так званий інсуліновий голод. Сьогодні згідно з комплексною програмою «Цукровий діабет» усіх хворих безплатно забезпечують необхідними їм інсуліновими препаратами. Закупівлі здійснюються з держбюджету. Велика їх частина припадає на вітчизняного виробника — ЗАТ «Індар». Завод одним із перших в Україні одержав міжнародний сертифікат виробничої практики — GMP.

Директор Інституту ендокринології та обміну речовин ім. В. П. Комісаренка, професор Микола Тронько на основі проведених фармакологічних і клінічних експертиз стверджує, що індарівські інсуліни за якістю не поступаються закордонним аналогам.

Утім, цю думку не розділяють деякі хворі, котрі змушені жити на інсуліні. В пресі періодично з'являються негативні відгуки про вітчизняні препарати, що застосовуються в лікуванні цукрового діабету.

У довідці, підготовленій прес-службою Мінохорони здоров'я України, значиться: «детальне вивчення ефективності медичного використання цих інсулінів свідчить, що не більш як два відсотки хворих, здебільшого із суб'єктивних причин, не сприймають вітчизняний інсулін».

Голова правління ЗАТ «Індар» Олексій Лазарєв ситуацію щодо якості препаратів, які випускає завод, оцінює по-своєму.

— «Індар» випускає тільки якісні й ефективні препарати. А те, що деякі ЗМІ, використовуючи відповідні замовлення іноземних компаній та їхніх представників в Україні, намагаються зробити все, щоб принизити досягнення у вирішенні такої складної проблеми, як забезпечення хворих на цукровий діабет цукрознижувальними препаратами, ми розглядаємо як відверту економічну війну проти нашого інсулінового заводу.

Така позиція доктора біологічних наук, професора Лазарєва.

За його словами, якщо в 2002 році з 132 млн. грн., які виділяє держава на закупівлю інсулінів, 117 млн. планували на придбання індарівських препаратів, то сьогодні в заводу закуповують продукції лише на 63 млн. грн.

На запитання — чим це пояснити, Олексій Павлович парирував, мовляв, ось вам ставлення до вітчизняних інсулінів...

Однак, на це запитання відповів заступник Міністра охорони здоров'я України Володимир Загородній. Відповідно до міжнародної концепції без згоди пацієнта не можна проводити терапевтичну заміну препарату. Діти і вагітні жінки, як правило, для підтримання цукру в крові на потрібному рівні використовують імпортні інсуліни. Тому для цієї категорії хворих купують препарати закордонного виробництва.

■ ■ ■

Завдання програми «Цукровий діабет» — звести до нуля ризик ускладнень і гарантувати безпеку хворих.

■

Наша газета вже писала про висновки Рахункової палати під час перевірки виконання Мінохорони здоров'я програми «Цукровий діабет». Нагадаємо, що цим контролюючим органом було виявлено порушення в частині неефективного і нецільового використання грошей, які виділяє бюджет на закупівлю препаратів для хворих на цукровий діабет.

Як Мінохорони здоров'я збирається ефективно і поцільовому розпорядитися 132 мільйонами, виділеними на закупівлю інсулінів цього року, ми попросили прокоментувати заступника Міністра охорони здоров'я України Володимира Загороднього.

— Сьогодні ми змінили механізм поставок. Бо тоді, коли помінялося керівництво міністерства, механізм поставок був досить складний, і відстежувати шляхи й потоки поставок інсуліну на місця було непросто. Ми доручили іншому виконавцеві цю програму. І ця система відстежується від початку до кінця.

Стосовно ефективності використання засобів. Позицію Рахункової палати, яка у своїх висновках написала про неефективність, незаконність і ще багато чого, з мого погляду, важко зрозуміти.

Важко зрозуміти, що інсулін може піти кудись не туди. Він має конкретне призначення. І обов'язково доходить до пацієнта. Коли забезпеченість інсулінами по регіонах була на рівні 22 відсотків, тоді можна було говорити про якусь спекуляцію. Якщо є дефіцит, є і спекуляція. Ми сьогодні знайшли можливість на сто відсотків забезпечувати хворих інсулінами, і дефіциту з цими препаратами немає. Мало того, ми попросили місцеві органи влади закладати у свої бюджети витрати на придбання інсулінів (на випадок індивідуальної закупівлі препарату для хворого і позаштатних ситуацій).

Рахункова палата під час своїх перевірок виявила відсутність реєстру хворих на цукровий діабет. У зв'язку з цим поставало запитання, як Мінохорони здоров'я розподіляє інсулін серед тих, хто його потребує?

Реєстр хворих на цукровий діабет, за словами заступника міністра, вже створено. Крім того, Інститутом ендокринології й обміну речовин АМН України розроблено спеціальну програму, що дасть змогу розрахувати потребу в інсуліні для кожного хворого. Незабаром відбудеться її публічна презентація.

П'ять тисяч доларів — на лікування діабету

Чек на таку суму вручила англійська родина Сімпсонів Вінницькому обласному ендокринологічному диспансеру. Як повідомив головний лікар диспансеру Пилип Прудиус, на отримані кошти буде придбано вкрай необхідне устаткування для реанімаційного відділення — кардіомонітор.

Десять років минуло від часу укладення угоди про співпрацю між Вінницьким обласним ендокринологічним диспансером і Британською діабетичною асоціацією, однією з найстаріших у Європі. За цей період вінницькі лікарі набували досвіду під час стажування у клініках міст Пітерборо, Бірмінгема, Лондона. Англійці допомагають коштами та обладнанням.

Саме завдяки тісній співпраці, стверджує П. Прудиус, вдалося на третину скоротити кількість випадків ампутації кінцівок унаслідок ускладнень від захворювання на діабет. Сумна статистика свідчить, що раніше протягом року виконувалося майже 300 таких хірургічних операцій.

Довідково. На Вінниччині кожні 15 років подвоюється кількість хворих, уражених цукровим діабетом. Нині на обліку перебуває понад 30 тисяч діабетиків.

Віктор СКРИПНИК.

Курорт для дітей

1 червня, в День захисту дітей, на знаменитому бальнеофізіотерапевтичному курорті «Солоний лиман» відкриють дитяче відділення на 110 місць. Про цілющі лікувальні властивості підземних вод і озерних грязей знали ще з часів запорозьких козаків. Та й першу оздоровницю тут відкрили понад сто років тому. Але сучасний курорт, який не поступається, а за деякими показниками навіть і перевершує відомі курорти Криму, Кавказу, Західної України, Приазов'я та Росії, облаштували лише протягом останніх десяти років. Передбачається лікування й малолітніх дітей разом з матерями.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровська область.

Оздоровлюватимуться увесь рік

Упродовж вісімнадцяти днів оздоровлюватимуться в Очакові 150 дітей з Кіровоградщини, які вважаються постраждалими внаслідок аварії на Чорнобильській АЕС. Путівки для них придбано за рахунок Фонду ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи і соціального захисту населення.

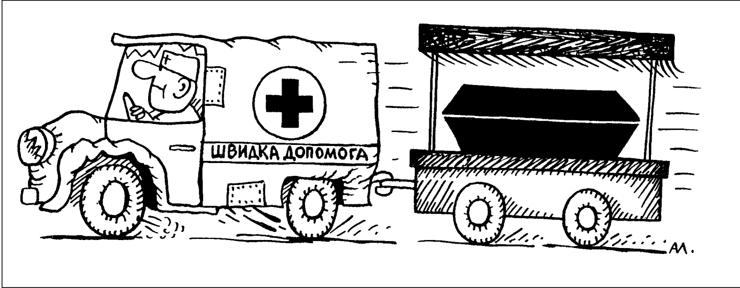
А тим часом частину дитячих оздоровчих таборів області планово перевести на цілорічний графік роботи. За словами заступника голови облдержадміністрації Сергія Недилька, необхідність такої реорганізації викликана тим, що більше половини школярів Кіровоградщини перебувають на диспансерному обліку з різними захворюваннями, а наявні в області дитячі табори протягом трьох місяців літніх канікул не в змозі прийняти всіх, хто потребує оздоровлення.

Олег БОНДАР.

СЛУЖБА «03»

Наберіться терпіння і чекайте

У своєму вітанні колегам з нагоди Дня медика Міністр охорони здоров'я України Андрій Підаєв як позитив очолюваної ним галузі навів за приклад роботу швидкої невідкладної медичної допомоги. Торік її бригади виїжджали на допомогу населенню 13,5 мільйона разів.

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

У Києві сьогодні діє 122 бригади швидкої допомоги. П'ять років тому у столиці було 204 бригади, котрі виїжджали за викликом «03». З 1 липня їх залишиться 119.

Підстанція швидкої допомоги Голосіївського району столиці матиме інший статус — Центр медицини катастроф. Після чого три карети з червоним хрестом не виїжджатимуть на виклики киян.

Вони залишаться у складі міської станції швидкої медичної допомоги, але фактично не виконуватимуть свої прямі обов'язки. У переддень цієї трансформації деякі громадські організації пікетували міськдержадміністрацію столиці. Не секрет, що «швидка» не завжди відповідає своїй назві. А терапевтичне вікно (стан інфаркту, інсульту, набряку легень) вимагає негайного втручання медиків. Зволікання в таких випадках справді смерті подібне. От і постає питання: що потрібніше — швидка допомога чи медицина катастроф у столиці?

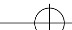
Слава Богу, Київ стосовно техногенних і природних катаклізмів порівняно безпечне місто. І не щодня в нашому мегаполісі трапляються НП.

Що робитиме цей центр? Схоже, дублюватиме функції швидкої допомоги. Бо якщо раптом щось станеться, то за викликом насамперед вирушать чергові карети «швидкої допомоги». Саме вони виїжджають і на пожежі, і на автодорожні аварії, і на інші події. Адже виклик надходить одночасно на пульт міліції і «швидкої».

Одна бригада карети «швидкої допомоги» за рік здійснює чотири тисячі виїздів. За минулий рік підстанція Голосіївського району прийняла понад 18 тисяч викликів. Після її скорочення навантаження з обслуговування пацієнтів ляже на ті 119 бригад, що залишилися. Очевидно, викликану машину доведеться чекати довше. Уже тепер можна сказати, що тенденція до скорочення державної служби швидкої допомоги благотворно не позначиться на стані здоров'я співгромадян. А платити по 350 гривень за виклик комерційної бригади медичної допомоги може аж ніяк не кожний.

Під «Лікарняним листком» підписалася Ольга ВАУЛІНА.

ДАЛІ БУДЕ

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

Від ведучої

Сьогодні в «Далі буде» поговоримо про підміни. Коли я спитала, що про це думає моя подруга, вона сказала: здається, це не дуже приємно. Замість справжнього підсовують несправжнє. Так, у нашому житті є чимало підмін: думаєте, що їсте черешню, а воно — вода. Йдете дивитися кіно, а воно... гм, не кіно. Але погляньмо на речі по-філософськи: якщо є підміни, значить, десь є і справжнє, цінне, те, до чого прагнемо. Якби цього не було, кому знадобилося б його підмінювати?

Ірина БУЛАНЕНКО.

Половинчасті почуття

Наче підмінили! На кота схожий, але нявкає ще неприємніше, ніж звичайно. Дружок аж закляк від здивування і не міг збагнути, як йому, поважному собаці, слід реагувати у цьому разі? З'ясувалося, собака — іноземець (де б він, бідолах, міг бачити заводну іграшку). Господарі, до яких звернулася моя колега Анастасія Сироткіна (автор знімка), так само як і їхній чотириногий друг, ані української, ані російської не розуміли. Але збагнули усю кумедність ситуації. І коли вже дали своєму підопічному «добро» — він почав голосно гавкати на свого механічного недруга.

Євдокія ПОДОРОЖНЯ.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Цього дня

■ 1889 р. В Одесі народилася Анна Ахматова (Горенко), поетеса. ■ 1919 р. У Києві створено перший державний музей (згодом — музей українського образотворчого мистецтва). ■ 1924 р. Помер конструктор паровозів Олександр Раєвський. Тривалий час працював на Харківському паровозобудівному заводі. ■ 1925 р. В СРСР засновано Ленінські премії. Після 1935 р. присудження не відбувалося. Відновлено 1956-го. ■ 1934 р. У Станіславі (нині Івано-Франківськ) відбувся конгрес українського жіноцтва. ■ 1961 р. Набув чинності договір 12 країн-учасниць про мирне наукове використання Антарктиди.

Живи, але шкоди не роби

Дуже поширена підміна — підміна «справжньої мови», або суржик. Але й сам суржик (як поняття) часто підміняють!

Ось недавно Асоціація захисту української культури «Український світанок» влаштувала відкритий шоу-суд над суржиком. Суд зібрав повен зал публіки у столичному Молодому театрі. Та й було кого послухати: прокурором був письменник Юрко Покальчук, адвокатом — блискучий суржикознавець Богдан Жолдак, суддею — Олесь Доній. Суржик звинувачували за кількома серйозними статтями Карного кодексу — від розбещення неповнолітніх до державної зради! Свідки звинувачення кричали, що суржик є прямою загрозою нашій мові, а свідки захисту суперечили: суржик — засіб єднання народу, місток між українською та російською мовами.

Біда обвинувачення в тому, що воно погано підготувалося й судило суржик огульно, а тим часом є дуже різні суржики! Є м'який, багатий, щедрий, неповторний (як в Івана Степановича Плюща), а є агресивно-нахрапистий (як у Верки Сердючки). Скільки нас — стільки й суржиків. Суржик — це справді місток, і не лише «між двома мовами», а й між літературною і живою українською мовою. Підміна понять тут саме в тім, що «справжня мова» — поняття швидше ідеальне, а суржик — таки реальне. І судити його огульно — це ніби судити людину за те, що вона носить «неправильні» штани.

Але обвинувачі затялися, і їхні аргументи, особливо аргументи прокурора та професорів Олександра Пономаріва, Анатолія Погрібного, звучали підозріло-категорично, чистісінько, як ото колись звучала сакраментальна фраза «Ви шо, против совєцької власті?!» Тому представники захисту (сам Жолдак, Микола Вересень, Олесь Ульяненко, Сашко Ірванець, Андрій Кокотюха) в очах публіки викликали вочевидь більше симпатій.

Попри ці симпатії, суд (як справжній український суд!) на очах у публіки все-таки прийняв жорстке рішення проти суржика. А потім (знову-таки на очах у публіки) суд було підкуплено, й він пом'якшив своє рішення, дозволив суржикові жити, але шкоди не робити! Ну, ото таке...

Христофор ГРУША.

Коли щось підміняють — воно чогось варте?

ДО РЕЧІ

Коли щось десь підміняють — отже, воно чогось-таки варте! Ось, приміром, не встигла у Києві відкритися виставка «Український живопис 1945—1989 років. З приватних колекцій» (організатори — Мінкультури, Київський музей російського мистецтва та галерея «Естамп»), як наша знаменита художниця Тетяна Нилівна Яблонська оприлюднила сердитого відкритого листа. Цитуємо: «Панове!.. Усі чотири роботи, репродуковані в каталозі виставки під моїм іменем, насправді не є моїми. Три з них — це дуже грубі за якістю підробки, четверта — «Весілля», можливо, колишня моя робота, була настільки спотворена невдалою реставрацією, що повністю втратила ознаки моєї творчої манери. Те, що на так званому арт-ринку є досить багато фальшивок, підписаних моїм іменем, не новина. Шкода, але вже багато років це — добре налагоджений бізнес. На Андріївському узвозі, на Сінному ринку та у деяких комерційних галереях можна за бажанням придбати все що завгодно. Прикрою новиною є те, що показ глядачам і публікація цих «шедеврів» цього разу відбулися за підтримки органів влади та структур, покликаних безпосередньо відповідати за культурний процес...»

Прикро, звісно, але і приємно: у нас є кого цінити, а отже, є кого підробляти! А щоб ви не купилися на підробку — репродукуємо власноручний підпис художниці Тетяни Яблонської.

Ірина ЦУШКО.

АКЦІЯ

Роздача слонів

УНІАН запровадив нагороду «Золотий пилосос» кращому плагіатору

Інформаційне агентство УНІАН подає позов до видавничого дому «CN-Столичные новости» за несанкціоноване та некоректне використання інформації. Протягом останніх півроку, за словами директора юридичної фірми «Правовий консалтинг і практика» Віри Крат, щоденна газета «Столичка» використала більше як 70 інформацій агентства — без угоди на передплату і без посилань. УНІАН запровадив і спеціальну премію для рекордсменів із «дивних збігів» інформації — «Золотий пилосос».

В агентстві кажуть, що вони принципово проти того, щоб журналісти судилися з журналістами, але останнім часом банальне «здирання» інформації набирає дедалі більших масштабів. Деякі колеги переписують навіть технічні помилки! Ще проблема — інформацію купує одне видання чи канал, а використовують й інші: друзі, колеги, партнери. А інтернет-видання — то практично глухий кут — деякі з них не вказують не лише адреси редакції, а навіть електронної пошти, куди можна написати «вдячного» листа.

Ідея показової акції — створити прецедент, і отже, високоморальну атмосферу співпраці. Бо, крім матеріальних збитків, яких зазнає інформаційне агентство, втрачається і престиж журналістської професії, стверджують там.

Організатори не збираються поступатися своїми позиціями. Від видавничого дому вимагають відшкодувати матеріальні збитки, включаючи вартість передплати, і моральну шкоду — 1 гривню. А щоб викорінити хибну практику в УНІАН подумують про створення рейтингу «пилососів».

Ольга СРІБНА.

На знімку: комерційний директор УНІАН Валерій Нечипоренко (ліворуч) та офіс-менеджер агентства Ігор Білокоз запаковують «Золотий пилосос».

Фото Олександра СИНИЦІ (УНІАН).

ОТАКОЇ!

Дрімайли, а не трудяги

Професор Рандольф Менцель, нейробіолог і зоолог з Вільного університету в Берліні, вивчає бджіл протягом сорока років. «Бджоли аж ніяк не такі трудоголіки, як заведено вважати. Вони сплять майже всю ніч безперервно та й удень часто роблять «привали», щоб подрімати і дати відпочити крильцям», — стверджує науковець. Але ці очевидні лінощі медоносних комах, за словами професора Менцеля, компенсують їх порівняно високий інтелект. Вони швидко навчаються, можуть розпізнавати велику кількість запахів, а також мають п'ять фаз пам'яті.

Дослідник, що одержав приз за свою роботу від Німецького зоологічного товариства, також вважає, що навчання бджіл, як і багатьох тварин, базується на системі винагород. Якщо бджола один раз одержує за щось заохочення, вона буде пам'ятати про це протягом тижня. Але якщо її нагороджують тричі, то запам'ятає це на все життя. Завдяки ємності пам'яті, бджола може розрізняти більш як 50 запахів, знаходячи саме той, котрий їй потрібен. «І от що цікаво: ті запахи, що подобаються бджолі, і людині здаються приємними», — додає вчений.

За матеріалами агентства «Оглядач».

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Хто на пупі континенту

Унімецький прокат вийшов фільм польського режисера Станіслава Мухи «Центр» про пошуки центру Європи. Різні джерела називають різну кількість її середин — щонайменше 200. У фільмі їх залишилося 12, у шести з половиною з яких побувала знімальна група. Герої цієї стрічки будуть здивовані, дізнавшися, що не тільки вони мешкають у центрі Європи.

Польський режисер Станіслав Муха у своєму фільмі нагадав, що, починаючи з XIX століття, учені не раз намагалися установити географічний центр Європи. До того ж, шоразу, керуючись критеріями, котрі задавали їм переважно політики, відстань між «центрами» часом становила майже тисячу кілометрів! Тому, презентуючи «Центр», він передовсім представив сучасну манію до ультимативного місцерозташування: ось тут мають бути кордони Євросоюзу, а тут — центр Європи. Розшукавши 80 «справжніх» «середин» Старого континенту, що їх колись визначили географи, він залишив у фільмі 12, які розподілено на... шість з половиною країн, бо баварський центр розташований на кордоні з Чехією.

У фільмі показано, зокрема, цілком офіційно встановлений майже два століття тому центр Європи в українському селі Рахові — за кілька кроків від газетного кіоску, що для тутешніх мешканців і є найцентрішим центром, куди сходяться не лише щоб придбати газети, а й обговорити якісь події чи поділитися власними новинами. Люди тут розмовляють сумішшю російських, українських, польських, німецьких слів, але чудово розуміють одне одного. А на запитання про національність відповідали режисеру, що вони тутешні, європейці, мовляв. Недарма ж бо мешкають на самому пупі Європи.

Утім, господар будинку, що в австрійському Браунау, котрий фотографує пренець, бо в ньому колись жив Гітлер, запевняє: свого часу Наполеон сказав, що саме тут є центр Європи, і так буде завжди. Тим часом литовська селянка, показуючи камінь, що вріс у землю — знак про центр Європи, каже, що в неї та її односельців немає за що жити, а їм з усього роблять Європу. Її сусід ділиться наболілим: його батько нещодавно повісився, бо не бачив виходу з злиденного життя...

У фільмі режисера Станіслава Мухи — власне бачення середини Європи, в центрі котрої — людина з її проблемами, що з'явилися в результаті змін і пошуків європейської ідентичності. Особливо у прикордонних районах країн, що залишилися за межами ЄС, котрі поділили європейців на «справжніх» і «несправжніх». Його самого це божевілля і вражає, і спантеличує. За словами режисера, у Європи не буде майбутнього доти, доки вона говоритиме про будь-який централізм.

Але це вже інша історія, яку він покаже в наступному фільмі — комедії «Шок реальності» — про те, як живуть люди у прикордонні Європейського союзу, котрих чи не найболючіше зачепило його розширення. Сюжет розгортатиметься серед польського лісу у величезному барі, де за 40 євро можна придбати відмінного Калашникова. За словами режисера, він сам це зробив, щоправда, перепродав його потім одному з німців за подвійну ціну...

Поки Станіслав Муха знімав свій фільм, до Європейського союзу увійшли ще 10 країн, і в географів з'явилися нові проблеми. Принаймні у французьких, котрі одразу взялися за пошук нового центру Європи. Ним стало невеличке німецьке село Кляйнмайшайде поблизу Бонна. Його мешканці швиденько встановили на в'їзді в нього відповідну табличку, а в центрі навіть планують спорудити якийсь пам'ятник чи знак, котрий визначатиме ще одну середину Європи. Сміх сміхом, а туристи сюди приїжджатимуть. Чого не зробиш заради грошей...

Валентина ПИСАНСЬКА.

Франкфурт-на-Майні.

ХАРАКТЕРИ

Спірякіна й пір'я

Художниця з Хмельниччини створює унікальні картини

В оселі Віри Спірякіної щебечуть пташки з усього світу. Вуха не чують пернатих? То нехай хоч очі відшукають їх на стінах домівки. Вони — в картинах, які творить з пір'я майстриня з Дунаївців Хмельницької області. Її роботи є в приватних колекціях у Франції та на Гаїті, в Ізраїлі, Німеччині, Білорусі...

Усі друзі знають: дорогоцінним подарунком для пані Віри є навіть одна маленька пір'їнка. Тож через кордони везуть, присилають, передають на Поділля.

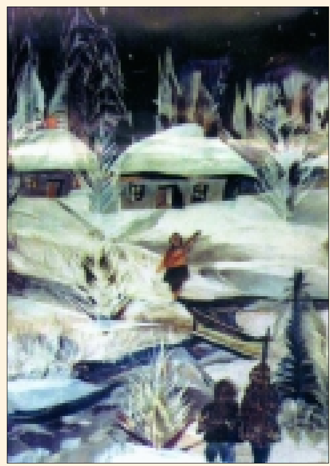

Фото автора.

— Оце з Італії, то — з Далекого Сходу. А це з батьківщини мого чоловіка, Оренбурга, розповідає господиня, показуючи багату колекцію.

«Полотна» майстрині не вицвітають і не обсипаються. Знає пані Віра секрети. Вона заочно закінчила університет народних мистецтв у Москві, але імениті художники визнають аматорку професіоналом.

Тепер у домі вже три майстрині. Донька Світлана та внучка Ганнуся. Усією родиною виготовляють «жайворонків» — то символічні писанки, що теж у пір'я вбралися. Чаклують над корінням, корою, шишками, листям, усяким природним матеріалом, який ховає в собі цікаві сюжети та образи.

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

На знімку: твір Віри Спірякіної.

Голос України

Редактор номера Віталій ЖЕЖЕРА.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
Ⓟ Платні матеріали.
Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
Рукописи не повертаємо.
Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, для підприємств і організацій — 60955.
Передплатна ціна: для фізичних осіб — 3,30 грн., для підприємств і організацій — 6,00 грн. на місяць.
Ціна в роздрібній мережі — договірна.
Загальний тираж 159037.
Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
Зам. 3011113. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій
Internet: http://uamedia.visti.net/golos